

म. ग्रं. सं. ठाणे

विषय का. ०५

सं. क्र. ५५६५

REFBK-0000214

REFBK-0000214

ग्रं. सं. ठाणे

नं. ५५६

श्री गणेशाय नमः
श्री गणेशाय नमः
श्री गणेशाय नमः

क'रुणा सागर.

REFBK-000214

REFBK-000214

मुंबई :

“ तत्त्वविवेचक ” छापखान्यांत छापिलें.

सन १९०४.

करुणासागर.

काव्य

श्रीगणेशायनमः ॥ ॐ नमो सद्गुरु परब्रह्मा । आत्मारामा
पूर्णकामा ॥ भक्तवरदा आनंदधामा । दत्तात्रेया ॥ १ ॥ अनं-
तनामा नामरहिता । सर्वरूपा सर्वातीता ॥ गति-भक्ति-ज्ञान-
दाता । दत्तदेवा ॥ २ ॥ तूं असंग निरंजन । तूं विशुद्ध ज्ञान-
घन ॥ भावातीत परिपूर्ण । सदोदित ॥ ३ ॥ तूं देहत्रय विल-
क्षण । सर्वसाक्षी आपण ॥ सदा अससी भजकाभिन्न । सर्वे-
श्वरा ॥ ४ ॥ नित्य शुद्ध स्वयंबोध । नित्यमुक्त स्वतःसिद्ध ॥
नित्यानंद अगाध । अनंत तूं ॥ ५ ॥ तूं अज्ञानसाक्षी । ज्ञान-
कारणही अससी ॥ सर्वाधिष्ठान सर्वदेशी । व्यापक तूं ॥ ६ ॥
जें मनवाणीतें अगोचर । सर्वशेष परात्पर ॥ तयातें मी रंक
पामर । स्तवीन म्हणतों ॥ ७ ॥ जेथें निगम “नेति नेति ” ।
“ तन्नतन्न ” बोलती ॥ तया दीन अल्पमती । काय वर्णू ॥ ८ ॥
तथापि आवडी घेतली जीवें । बोवळ्या शब्दें आळवार्वें ॥
माझें बोलणें आयकार्वें । सर्वज्ञ देवा ॥ ९ ॥ तुझिये भेटीची
धरूनि आस । केला संसाराचा नाश ॥ तुझेचिसाठीं झालों
उदास । सर्वत्र देवा ॥ १० ॥ पहावे तुझे पाय । म्हणोनि केले
नाना उपाय ॥ ते सर्व झाले अपाय । सद्गुरु स्वामी ॥ ११ ॥ वेदा-
भ्यासादि योग याग केले । तेणें न देखिजे माझीं पाउलें ॥ ऐसें
गीतेंत आइकिलें । वचन तूझें ॥ १२ ॥ तेंही मज सामर्थ्य नाहीं ।
आतां करावें जी काई ॥ तथापि अनेक उपार्यां । श्रमलों मी ॥ १३ ॥
आतां उपायांची सीमा झाली । मनाची धांव मोडली ॥ देहाची
तूं जेला आली । सर्वज्ञ राया ॥ १४ ॥ आतां आम्ही काय

करावें । कोठें कोठें फिरावें ॥ कोठें जाउनी मरावें । तुम्हाक-
 रितां सद्गुरु ॥ १५ ॥ माझे कर्तव्य-ज्ञान बुडालें । हें तुम्हांस
 सर्वही कळलें ॥ आतां मज सांभाळिलें । पाहिजे स्वामी ॥ १६ ॥
 आतां तुजवीण राहवेना । अंतरीं फार झाली यातना ॥
 आतांच येउनी समाधाना । केलें पाहिजे ॥ १७ ॥ सर्वांचा
 माता पिता देख । तूंचि सर्वां स्वामी एक ॥ भक्तार्थ नानारूपधा-
 रक । तूंचि देवा ॥ १८ ॥ ब्रह्मा विष्णु महेश । तूंचि झालासीं
 सर्वेश ॥ परब्रह्म निर्विशेष । तूंचि देवा ॥ १९ ॥ तूं सविता,
 तूं चंद्र । तूं प्रजापति, तूं सुरेंद्र ॥ तूंचि एकादश रुद्र । दत्त-
 देवा ॥ २० ॥ तूं ग्रहनक्षत्र तारागण । तूं सुर नाग गंधर्व आपण ॥
 वरुण वायु परिपूर्ण । तूंचि देवा ॥ २१ ॥ तूं सकळ जगद्धा-
 पक । सकळ जगाचा चाळक ॥ सकळ ब्रह्मांडनायक । तूंचि
 स्वामी ॥ २२ ॥ तूंचि सेवक तूंचि स्वामी ॥ तूं सकळांच्या अंत-
 र्यामीं ॥ तूंचि स्वारांम निजधामीं । रमतोसि देवा ॥ २३ ॥ तूं
 गुरु, तूं शिष्य होसी । ब्रह्मज्ञानाचा उपदेश करिसी ॥ स्वतंत्र
 समर्थ नाना विलांसी ॥ सद्गुरु राया ॥ २४ ॥ तूं मत्स्यादि अवतार
 धरिसी । दुष्ट राक्षस संहारिसी ॥ निजभक्त प्रतिपालिसी । गुरु-
 देवा तूं ॥ २५ ॥ तूं अनंत रूपें धरिसी । अनंत नामें स्वीका-
 रिसी ॥ नामरूपातीत अससी । निरंतर ॥ २६ ॥ तूंचि अनादी
 अससी एक । तेथें मी कोठुनी आलों देख ॥ ऐसें पुसाल तरी
 कौतुक । तुमचेंच स्वामी ॥ २७ ॥ जैसा मृत्तिकेंत घट असे । कां
 हेमीं नग दिसे ॥ तैसा मी शिष्य वसें । स्वरूपीं स्वामीचे ॥ २८ ॥
 जैसा जळीं तरंग दिसे । तंतूमाजी पट आभासे ॥ तैसा मी शिष्य
 नसोनि असें । स्वरूपीं तुमचे जी ॥ २९ ॥ आम्हा स्वामीचा आधार ।
 तुम्ही आमुचें सर्वसार ॥ स्वामीस करितों नमस्कार

भावें ॥ ३० ॥ मी दास तूं राम स्वामी । मी शिष्य तूं गुरु
 अंतर्यामी ॥ आम्हा विश्रांति तुझे नामी ॥ असे दयाळा ॥ ३१ ॥
 मी तुझे अज्ञानवाळ । तूं माझा माता पिता बंधू सकळ ॥
 करीं माझा सांभाळ । दयाळूपणें ॥ ३२ ॥ तूं धेनू मी वाळ
 वत्स । मी चकोर तूं चंद्र स्वच्छ ॥ तूं जीवन मी दीन मत्स्य ।
 सर्वज्ञ राया ॥ ३३ ॥ तूं घन मी चातक । तूं पक्षिणी मी
 चक्षु-पक्ष-हीनपिळुं देख ॥ तूं दाता मी भिक्षुक । भिक्षा मार्गें
 दर्शनाची ॥ ३४ ॥ मी अनाथ तूं अनाथनाथ । मी दरिद्रि तूं श्रीमं-
 तसमर्थ ॥ भिक्षा मागतां मातें व्यर्थ । दवडूं नये सर्वज्ञा ॥ ३५ ॥ तूं चि
 माझे धन धाम । तूं चि माझा विश्राम ॥ तूं चि माझा पूर्णकाम ।
 सखा त्राता सोयरा ॥ ३६ ॥ तूं च माझा देहप्राण । तूं च माझे इंद्रिय
 मन ॥ तूं च माझा आत्मा जाण । जिवींचा जीव ॥ ३७ ॥ तूं एक-
 चि स्वयमेव । मी शिष्य तुझेच आडनांव ॥ तुजहून वेगळेपणासि
 ठाव । नाहीच मजला सर्वज्ञा ॥ ३८ ॥ म्हणोनी सर्वस्व आमुचें ।
 हितगुजसुख अंतरींचें ॥ आहे सर्वज्ञ स्वामीचे । चरणाची
 सत्ता ॥ ३९ ॥ आम्हा तुजवीण थारा । कोठेंच नाही बोधसा-
 गरा ॥ आतां विलंब गुरु माहेरा । लावूं नये सर्वथा ॥ ४० ॥ मी
 तों अपराधचि मूर्तिमंतातूं तों साक्षात् क्षमावंत ॥ काय पाहसी सद-
 सत् । गुणदोष आतां ॥ ४१ ॥ अपराध फार झाले । परी नमी-
 तों प्रणतवत्सलाचीं पाउलें ॥ आतां स्वामी क्षमाकेले । पाहिजेत
 सर्व ॥ ४२ ॥ मी तों असंत आर्त देख । तूं प्रणतार्तिविनाशक ॥
 नमन करितांही कौतुक । काय पाहसी सर्वज्ञा ॥ ४३ ॥ मी तों
 पातकांची राशी । तूं तो पतीतपावन होसी ॥ शरण येतांही अंत
 पाहसी । दीनदयाळासद्गुरो ॥ ४४ ॥ मी तों हतभाग्यचि खरा ।
 तूं अन्यथाकर्तुं समर्थ गुरुवरा ॥ मी दैवहीन म्हणोनि पाठमोरा ॥

काय होसी दयाळा ॥ ४५ ॥ रंकाचा राजा करिसी । राजातें रं-
 कत्व आणिसी ॥ मजविषयीं चौच्यांशीं । आणिली कां स्वा-
 मिया ॥ ४६ ॥ जरी तूं कृपादृष्टी पाहें । तरी वीषचि अमृत
 होय ॥ म्हणोनि धरिले तुझे पाय । दीनबंधो सहुरो ॥ ४७ ॥
 मृतातें जीवंत करिसी । काळाचाही काळ होसी ॥ मजविषयीं
 हृषीकेशी । सामर्थ्य कोठें गेलें तें ॥ ४८ ॥ तुझिये भ्रूभंगलेशें ।
 त्रिलोकही क्षणांत नाशे ॥ तुझिये कृपाकटाक्षलेशें । अखंड
 लक्ष्मी होतसे ॥ ४९ ॥ ऐसा समर्थ आमुचा धनी । शिरीं जागा चक्र-
 पाणी ॥ आमची पाहूनियां जाचणी । स्वस्थ कैसा राहिलासी २०
 काळांतरीं देसी भिक्षा । हें नसाजे सर्वदक्षा ॥ आश्रिताच्या कल्प-
 वृक्षा । दत्तात्रेया सहुरो ॥ ५१ ॥ काळांतरीं देणें । कल्पतरूतें
 अश्लाघ्यवाणें ॥ तूं कैवल्य कल्पतरू अससी पूर्णपणें । दाता
 तत्काळ देणारा ॥ ५२ ॥ तूं स्मृतकामधेनू अससी । भक्त मनोरथ
 जाणसी ॥ तत्काळची पूर्ण करिसी । चिंतक चिंतामणी तूं ॥ ५३ ॥
 क्षुधा लागली अंतरीं । अन्न देतां काळांतरीं ॥ हें कैसें साजेल तुज
 हरी । विश्वंभरा दयाळा ॥ ५४ ॥ क्षुधेंत घालितां अन्न । तृषेंत
 पाजितां जीवन ॥ ऐशा दात्यासि शरण । याचक येती ॥ ५५ ॥
 यौवन गेलिया विवाह करणें । जळ वाळल्या सेतू बांधणें ॥ बालत्व
 गेलिया खेळवणें । दिधळें जैसें ॥ ५६ ॥ भिक्षेसि आलों
 तुझिये द्वारीं । देईन म्हणतोसि काळांतरीं ॥ सर्वज्ञ समर्था
 श्रीहरी । केवीं साजे सर्वज्ञा ॥ ५७ ॥ आतांच देई अभय-दान ।
 शरण शरण नारायण ॥ कांहीं माझे दोषगुण । पाहूं नको
 दयाळा ॥ ५८ ॥ श्रीरामातें येईल जो शरण । त्यातें देईन
 अभय दान ॥ हें माझें व्रतचि जाण । ऐसें बोलिले श्रीस्वामी ॥ ५९ ॥
 आयकोन स्वामीचें वचन । अभय मागाया आलों शरण ॥

तुझिये चरणीं लोटांगण । घातलें देवा ॥ ६० ॥ विश्वास
 धरूनी धरले पाय । माझी उपेक्षा करूं नये ॥ रक्ष रक्ष नाना-
 उपायें । दीनदयाळा गोविंदा ॥ ६१ ॥ आशा लावून निराशा
 करणें । शरणागतातें त्यागणें ॥ आणि विरुद्धेहीं मिरवणें । हें
 कैसें साजे सर्वज्ञा ॥ ६२ ॥ समदर्शी पतितपावन । निरपेक्ष दा-
 ता निजलाभ पूर्ण ॥ क्षमावंत दयासागर जाण । ऐशीं ब्रीदें
 गाजती ॥ ६३ ॥ अन्यथाकर्तुं समर्थ । ऐसें बोलती यथार्थ ॥
 शरण येतां मनोरथ । पूर्ण करिशीं श्रीरामा ॥ ६४ ॥ प्रणता-
 र्ति विनाशन । दासाभिमानी नामपावन ॥ ऐसीं विरुद्धें दया-
 घन । भुवनत्रयीं गर्जती ॥ ६५ ॥ विरुदांचा धरोनि भरंवसा ।
 शरण आलों जगदीशा ॥ आतां कैसी निराशा । करितोस
 माझी ॥ ६६ ॥ मी क्षुद्र माझे करणें क्षुद्र । लघू मन माझे
 बोलणें अभद्र ॥ आतां कैसें रामचंद्र । करावें तें सांगावें ॥ ६७
 समर्थाचा मान करिती । लघूजनातें अव्हेरिती ॥ हे तों
 प्राकृतजनाची रीती । प्रसिद्ध आहे ॥ ६८ ॥ जे आप्त सखे सो-
 यरे । त्यांतें पूजिती आदरें ॥ पराव्यातें पाठमोरे । होती
 जन ॥ ६९ ॥ पूर्वीं ज्याणीं साधन केलें । भक्ति भजनें निर्मळ
 झाले ॥ त्यांतें तुम्हीं सांभाळिलें । सद्गुरु राया ॥ ७० ॥ जे
 आप्त सोयरे बंधुजन । त्यांचा राखिला मान । मातें जाणोनी
 साधनहीन । उपेक्षा करितां हें काय ॥ ७१ ॥ ही तों झाली
 जनाची रीती । तुज न साजे रमापति ॥ स्वद्योत प्रकाशाची
 अपेक्षा गभस्ती । नकरी सर्वथा तेजोमय ॥ ७२ ॥ तैसें आम्हीं
 क्षुद्र साधन करावें । तेणें आपण संतुष्ट व्हावें ॥ नंतर आम्हा
 अभय द्यावें । हें सर्वथा अनुचित ॥ ७३ ॥ आम्हासि देवोनि
 कष्ट । कैसा होईन म्हणतोसी संतुष्ट ॥ मी समदर्शी ऐसें स्पष्ट

स्वमुखेंची बोलतोसी ॥ ७४ ॥ तूं निजानंदेंचि संतुष्ट अससी ।
 माझे करणीची केविं अपेक्षा करिसी ॥ तक्र मागणें अमृतासी ।
 केवीं घडे ॥ ७५ ॥ काय करूं पाहवें साधन । आळसी अंग-
 चोर गुणविहीन ॥ नानाप्रकारचीं अवलक्षणें । अंगीं माझ्या
 वागती ॥ ७६ ॥ भाग्यहीन सेवाहीन । भक्तिहीन भावहीन ॥
 आचारहीन कुळहीन । अधम पापी मूढ मी ॥ ७७ ॥ दांभिक
 कपटी कुटिल । खोटा घातकी कुश्रळ ॥ भूमीभार कंटकी
 केवळ । नष्ट दोषी दुरात्मा ॥ ७८ ॥ ऐसा हतदैव पामर ।
 अन्यायाचा नाही पार ॥ आतां तुझिये चरणीं नमस्कार ।
 करितों स्वामी दयाळा ॥ ७९ ॥ तुझी कास धरिली । नाना
 अकर्म कुकर्म केलीं ॥ सर्व देवा पोटीं घातलीं । पाहिजेत
 स्वामी ॥ ८० ॥ तुझिये भरंवशावरी । खरी खोटी वाजीगिरी ॥
 करोनि वागलों संसारीं । क्षमावंता दयानिधे ॥ ८१ ॥ पति
 असतां शिरावरी । व्यभिचारकर्मीं प्रवर्ते नारी ॥ गर्भ राहिला
 जरी उदरीं । तरी आधार पतीचा ॥ ८२ ॥ तैसा मी खोटा
 परी तुझा दास । तुझीच धरिली असे कांस ॥ आतां दयाळा
 उदास । होऊं नको मजविषयीं ॥ ८३ ॥ माझे साधनाची अपेक्षा ।
 काय तूतें निरपेक्षा ॥ धांव घालीं दयादक्षा । पूर्ण उदारा दया-
 वरा ॥ ८४ ॥ तूतें आपपर नाहीं । सम समान सर्वही ॥ लहा-
 न थोर तुझेठायीं । असेचिना ॥ ८५ ॥ सेवा अपेक्षोनि दान देणें ।
 हीं दात्याचीं नव्हे लक्षणें । म्हणोनी आतांच धांवणें । घाली
 सद्गुरो श्रीरामा ॥ ८६ ॥ मी आपलीच करणी करोन । जरी
 मनोरथ करितों पूर्ण ॥ तरी मग तुझेच चरणा शरण । कासया
 येतों ॥ ८७ ॥ मज प्रारब्धाचा भरंवसा नाहीं । तुझेच पायीं
 पडलों पाहीं ॥ आतां रक्ष रक्ष नाना उपायीं । दत्तदेवा ॥ ८८ ॥

माझिये अंतरीचें दुःख । काय जाणें दुसरा लोक ॥ जाणंसी तूं
 सर्वज्ञ एक । कृपासिंधो सदुरो ॥ ८९ ॥ माझिया अंतरींची
 ज्वाळा ॥ शांत करणें तमाळनीळा । आलिग्न देउनी गोपाळा ।
 निजभुजें मज ॥ ९० ॥ जरी मी अपवित्र अमंगळ । तूं ज्ञान-
 घन सोज्वळ ॥ तथापि तुझेंच मी दीनबाळ । कंटाळा माझा
 न करावा ॥ ९१ ॥ माता शुद्ध निर्मळ । बाळकातें वाहे मूत्र-
 लाळ ॥ तरी माता प्रतिपाळ । करी अंगें आपुल्या ॥ ९२ ॥ मातेनें
 बाळक परतें केलें । तरी त्याचें काय चाले ॥ फिरोनि रडूंला-
 गलें । मातेचि साठीं ॥ ९३ ॥ तें जरी आक्रंदोनी रहे ।
 माताच बुझावी घेउनी कडे ॥ अमंगळ असतांही आवडे । बाळक
 मातेसी ॥ ९४ ॥ मी अमंगळ तुझें बाळक । तूंचि माझी जननीजनक
 ॥ तूंचि गुरु स्वामी एक । दत्तात्रेया श्रीरामा ॥ ९५ ॥ मातेकृपेपरीस
 देवकृपा अनंतगुण विशेष ॥ ऐसें बोलती महापुरुष । संत साधु अनु-
 भवी ॥ ९६ ॥ हें वाक्य सत्य असावें । माझिये अनुभवास यावें ॥
 आतांच येउनी सांभाळावें । दत्तात्रेया सदुरु ॥ ९७ ॥ मीं तों कुपं-
 थाचा वोहळ । तूं भागीरथी सोज्वळ ॥ गुरुगंगेस मिळतां गंगा-
 जळ । होईन स्वामी ॥ ९८ ॥ म्हणोनि माझा कंटाळा । नकरी
 विशुद्धा निर्मळा ॥ आतांच येऊंदे कळवळा । माझा अनाथाचा
 ॥ ९९ ॥ आतांच मज अभय देसी । तरी काय दुष्काळ
 तुजसमर्थासी ॥ अनंत बळा अनंत गुणराशी । दत्तात्रेया
 ॥ १०० ॥ तूं सकळगुणसंपन्न । सकळसामर्थ्यें पूर्ण ॥ म्हणोनि
 आतांची मनोरथ पूर्ण । करीं माझे दयाळा ॥ १०१ ॥ माझि-
 येसारखा हतभाग्य पाहीं । तूतें शरण आला नाहीं ॥ आतांच
 प्रसंग पडला पाहीं । ऐसा तुज ॥ १०२ ॥ ऐशा प्रसंगीं
 ऐशा कार्ळी । ऐसा कामी ऐसा कुशळी ॥ एवढाच आला

वनमाळी । शरण तूज ॥ ३ ॥ स्वामींनीं विरुद्धे वागविलीं ।
 त्यांची परीक्षा नाही घेतली ॥ आतांच वेळा प्राप्त झाली । घेई
 परीक्षा ब्रीदांची ॥ ४ ॥ घोर कळीचें वागणें । मज ऐशा पामराचें
 मागणें ॥ मागतों तैसें आतांच देणें । सर्व समर्था सहुरो ॥ ५ ॥
 मागतों तैसें आतां नदेसी । तरी उणीव सामर्थ्यासी ॥ सर्व साम-
 र्थ्यवंत होसी । कैसा मग ॥ ६ ॥ ऐशियातें ऐसें पाहीं । आतांच
 अभय द्यावया कांहीं ॥ प्रभू अंगीं सामर्थ्य नाही । ऐसें बोलतील
 सर्वही ॥ ७ ॥ स्वामी सकळ गुणसंपन्न । एवढ्याच गुणें आहेसि
 हीन ॥ ऐशिया ऐसें तत्क्षणींच दान । देत नाहीं ॥ ८ ॥ तरी गुणांचा
 अंत आला । सामर्थ्याचा पार लागला ॥ मग अनंत गुण अनंत
 शक्ती या बोला । ठाव केंचा ॥ ९ ॥ तुझे अंगीं कोणतें सामर्थ्य
 नाही । कोणता गुण नसे पाहीं ॥ सर्व गुण सर्व सामर्थ्य तुझे
 ठायीं । असे दयाळा सहुरो ॥ १० ॥ तुझे अंगीं सकळ कळा ।
 समर्थ वागती गोपाळा ॥ अज्ञोनि माझा कळवळा ॥ कां नये
 दयासागरा ॥ ११ ॥ माझियेसारखा अनर्थी । शरण आला
 ऐसा आर्ती ॥ आतांच भिक्षा द्यावया श्रीकृपामूर्ती । संकट
 काय पडलें तुज ॥ १२ ॥ हा काय महा प्रसंग पडला । म्हणोन
 विलंब लाविला ॥ किंवा कांहीं उणा झाला । पराक्रम स्वामीचा
 ॥ १३ ॥ अनंतशक्ती अचलशक्ती । अपारशक्ती अमोघशक्ती ॥
 अव्ययशक्ति शाश्वतशक्ति । दयासिंधो सहुरो तूं ॥ १४ ॥
 आतां कोणता विचार करिसी । कायसा विलंब लाविसी ॥
 घांव दयाळू हृषीकेशी । दीनबंधो सहुरो ॥ १५ ॥ जरी मज
 आतांच देशी दर्शन । मागतों तें अभयदान ॥ कांहीं तुजें देवा
 उणें । होणार नाहीं ॥ १६ ॥ ऐशा पामराचा अंगिकार केला ।
 म्हणोनि लौकिक बुडाला ॥ ऐसें कांहीं दयाळा । होणार

नार्ही ॥ १७ ॥ आतां सर्वथा पुरुषोत्तमा । सर्वा अपराधां करी
 क्षमा ॥ तुझिया विरुदांचा महिमा । अपार असे ॥ १८ ॥ तूं
 सर्वतश्चक्षुः सर्वतः पाणिः । सर्वतः श्रोत्र वेदवाणी ॥ माझी
 दीन वाणी तुझिये कर्णी । कैसी न पडे सर्वज्ञा ॥ १९ ॥ सर्व-
 ज्ञासी कैसे सांगावें । कैसे हृदय उकलोनि दाखवावें ॥ सांग
 आतां काय करावें । दयासिंधो सदुरो ॥ १२० ॥ तूंचि माझा
 वशिला अससी । शिवपार्वती-रूपे धरोनि शोभसी ॥ आतां
 पदर कवणापाशीं । पसरूं स्वामी सांगावें ॥ २१ ॥ तूं स्वामी
 तूं गुरु । तूंच वशिला शंकरू ॥ तूतेंच पसरितों पदरू । भिक्षा
 घालीं दानशूरा ॥ २२ ॥ शरण आलों विज्ञानघना । भावें
 वंदितों तुझेचि चरणा ॥ आतां धांवोनि करुणाकेतना । भिक्षा
 घालीं मजलागीं ॥ २३ ॥ अधैर्याचें धैर्य पाहसी । असत्वाचें
 सत्व घेसी ॥ दयाळू असतां विचार करिसी । दुःख दावावयाचे
 ॥ २४ ॥ आतां कोणते वर्नीं जाऊं । सर्वव्यापकासि कोठें पाहूं ॥
 कैसे स्वामी हृदय दावूं । उकलोनियां ॥ २५ ॥ आम्ही
 वनोवनीं फिरावें । उपवासही करावे ॥ आणि स्वामीनीं पाहावें ।
 हें कैसे दयाळूपण ॥ २६ ॥ आम्ही भोगावे कष्ट । मग स्वामीनीं
 व्हावें तुष्ट ॥ ही करणी कैसी वरिष्ट । म्हणावी दयासिंधूची
 ॥ २७ ॥ आम्ही शीत उष्णादि दुःख भोगिलें । तेणें तुमचे
 हातीं काय आलें ॥ आतांच कृपा करुनि हृदयीं धरिलें ।
 तरि काय गेलें समर्थाचें ॥ २८ ॥ शरणागताची उपेक्षा ।
 कैसी करितोसी सर्वदक्षा ॥ सर्वज्ञ सिद्धा अंतरिक्षा । दत्तात्रेया
 श्रीरामा ॥ २९ ॥ शरण तरी कैसे यावें । कोणत्या देशांत
 जावें ॥ किंवा नग्न होउनी हिंडावें । भूमीवरी ॥ १३० ॥ किंवा
 सोडूं आतां अशन । किंवा फिरावें रानोरान ॥ किंवा द्यावा

आपुला प्राण । गडीगडदीकूपांत ॥ ३१ ॥ मी तों सर्वथा
 शरण आलों । स्वामीचे पार्यीं पडलों ॥ सन्मुख उभा राहिलों ।
 हात जोडोनी ॥ ३२ ॥ तुमचे मनाजोगा शरण । कैसा येऊं
 दयाघन ॥ नेणे मूढ अज्ञान । दास तूमचा ॥ ३३ ॥ माझे
 शरण येणें आवडेना । माझी विनंति न ये मना ॥ तारि मज
 सांगावी खुणा । शरण येण्याची ॥ ३४ ॥ मी तों पडलों तुझे
 पार्यीं । व्हावें तैसें करून घेई ॥ धांव घालीं माझे आई ।
 आतांचि तूं ॥ ३५ ॥ मी तुज सर्व प्रकारें रुजू आहे । सर्वज्ञा
 स्वामी जाणताहे ॥ आतांच मजला अभय घावें । सर्वज्ञा
 समर्था सदुरो ॥ ३६ ॥ त्रिविध तापें तापलों । तुझिये चरणा
 शरण आलों ॥ आतां कैसा दयाळा । त्याग करिसी दीनाचा
 ॥ ३७ ॥ भिऊन पळालों मृत्यूशीं । लपलों तुझिये पाठीशीं ॥
 कैसा मातें धरोनि देसी । शरणागतवत्सल तूं ॥ ३८ ॥ तुच्छ
 मनुष्यांचे पाठी रिघतां । तेही रक्षिती सर्वथा ॥ ब्रह्मांडाधीशा
 अनंता । कैसा त्यागिसी समर्थ तूं ॥ ३९ ॥ तूतें येतों काकूळती ।
 आतां अंत पाहासी किती ॥ धांव दयाळा रमापती । दत्ता-
 त्रेया श्रीरामा ॥ १४० ॥ कोणा भाकूं करुणा । कोण जाणेल
 जीर्वांच्या खुणा ॥ तुजवांचोनि नारायणा । दत्तात्रेया सदुरो
 ॥ ४१ ॥ मी वधाई अपराधी खरा । तुझे पार्यीं पडलों क्षमा-
 सागरा ॥ आतां माझा रमावरा । अंगिकार करीं ॥ ४२ ॥
 वधायोग्य अपराध करिती । मनुष्यांतें शरण येती ॥ त्यांतें
 मानवही रक्षिती । दयाळूपणें ॥ ४३ ॥ तूं तों त्रैलोक्याचा
 धनी । चक्रधर चापपाणी ॥ अनंतवल वेद वर्णी । दत्ता-
 त्रेया सदुरो ॥ ४४ ॥ ऐशा स्वामीतें शरण आलों । कैसा
 त्यागिसी दयाळो ॥ धांव आतां भागलों । फार देवा तुज-

का

सार्थी ॥ ४६ ॥ आतां अपराधादि नको स्मरूं । न करीं विलंबाचा विचारूं ॥ नको आतां दूर धरूं । शरणागतातें मज देवा ॥ ४६ ॥ माझे तुज कांहींच आवडेना । तरी कैसें करूं नारायणा ॥ मज सर्वथा राहवेना । तुजवांचोनी ॥ ४७ ॥ तुजसार्थीच तळमळी । तूतें पसरिली आज झोळी ॥ अभय देउनी भिक्षा घालीं । रामचंद्रा सदुरो ॥ ४८ ॥ तुजवीण कोण जाणें दुःख । कोण निवारी तहान भूक ॥ आतां दाखवीं देवा मुख । सदुरुराया ॥ ४९ ॥ द्रौपदी आणितां शत्रूनीं । तिची हांक ऐकिली कार्नी ॥ धांवोनियां चक्रपाणी । लज्जा अंगीं रक्षिली ॥ १५० ॥ कोणा हातीं निरोप धाडिला । कैसा वृत्तांत कळला ॥ मजविषयींच स्वामीला । निद्रा कैसी लागली ॥ ५१ ॥ गजेंद्राची हांक । कैसी आडकिली रमानायक ॥ माझेच कैसें पाप देख । ओढवले दयाळा ॥ ५२ ॥ माझा स्वामी आनंदघन । मी तों भोगितों कष्ट दारुण ॥ याची लज्जा करुणाघना । असों द्यावी सर्वज्ञा ॥ ५३ ॥ माझी हांक चक्रपाणी । कैसी न पडे तुझिये कार्नी ॥ सर्वज्ञता काय हिरोनि । नेली कोणी समर्थाची ॥ ५४ ॥ कटाहास लागतां अग्निज्वाळ । तूतें आठवी मंडूक बाळ ॥ तयातें रक्षिलें तत्काळ । सर्वज्ञनाथा ॥ ५५ ॥ उपमन्यूतें क्षीरसागर दिला । ध्रुव अचळपदीं बैसविला ॥ लाक्षागृहीं पांडवांला । रक्षियेलें ॥ ५६ ॥ सुदाम्यातें कांचनपुरी । विभीषणातें लंका नगरी ॥ सुग्रीवातें किष्किंधा हरी । दिधली स्वयें ॥ ५७ ॥ गजघंटा खालीं । पक्षिणीचीं बाळें रक्षिलीं ॥ तीं कैसें विदीत झालीं । पांडुरंगा ॥ ५८ ॥ कित्येक वर्णावे पवाडे । सामर्थ्याचें दळ वाडे ॥ वेदशास्त्रां मौन पडे । गुण वर्णितां अनंताचे ॥ ५९ ॥ अनंताचे अनंत

गुण । कैसा वर्णू हीन दीन ॥ आतां आपलें दयाळुपण ।
 प्रकट कीजे मजविषयीं ॥ १६० ॥ जरी माझे अपराधांचा ।
 रागचि आला तुज साचा ॥ वधचि करिसी शरणागताचा ।
 तरी विनंति परिसावी ॥ ६१ ॥ लोकीं प्राणांत दंड करिती ।
 पारि तयाचें अभीष्ट देती ॥ इच्छा असेल तें माग म्हणती ।
 वध्यातें ॥ ६२ ॥ तेवीं माझा मनोरथ जाण । जाणोनियां-
 करीं पूर्ण ॥ मग माझा घेई प्राण । सर्वेश्वरा सहुरो ॥ ६३ ॥
 माझे आर्ताचें बोलणें । जरी बोलिलों अधिक उणें ॥ हेंही
 स्वामी क्षमा करणें । कृपाळूपणें ॥ ६४ ॥ दोघे येतां शरण ।
 एकास देणें अभयदान ॥ एकाचा घेशी प्राण । हें उचित कैसें
 समदर्शी ॥ ६५ ॥ ध्रुवादिकांतें वरदान । माझा घेशी जाणोनि
 प्राण ॥ ऐसें सांप्रत नारायण । कैसें मानलें ॥ ६६ ॥ ध्रुवा-
 दिकांसी । वरोवरी करितोस कैसी ॥ ऐसें म्हणाल तरी सम-
 दर्शी । नाम स्वामीचें ॥ ६७ ॥ ध्रुवादिकांचे तपकरणी गुण ।
 मी हीणाहूनी हीण ॥ परी स्वामीतें समसमान । दोघे असती
 ॥ ६८ ॥ ध्रुवादिकीं करणी केली । तेणें आपुली कृपा झाली ॥
 ऐसें म्हणाल तरी फळली । त्यांची करणी तयांतें ॥ ६९ ॥
 मी कमाईचा हीन । माझी उपेक्षा करिशी म्हणोन ॥ तरी तूझे
 ब्रीद लाजिरवाण । होईल स्वामी ॥ १७० ॥ आम्ही करणीचे
 दक्ष असावें । करणीचें फळ पावावें ॥ मग शरण यावें ।
 कासयासी ? ॥ ७१ ॥ मग तों करणीच फळली । ऐसें होईल
 वनमाळी ॥ तेणें तुझी ब्रीदावळी । कैशी राहील दयाळा ॥ ७२ ॥
 करणी करूनि शरण यावें । मग आपण अभय द्यावें ॥ ऐसें
 असतां ब्रीद वागवावें । हेंही अनुचित ॥ ७३ ॥ करणीची
 अपेक्षा कीजे । मग त्यातें अभय दीजे ॥ ऐशियानें कैशी साजे

श्रीदावळी अनंता ॥ ७४ ॥ तूतें करणीची अपेक्षा नाहीं ।
 तूं स्वयें तृप्त अससी पाहीं ॥ समदर्शी समर्थही । तैसाच अससी
 वासुदेवा ॥ ७५ ॥ आतां कैसी करावी विनंति । कैसा येऊंजी
 काकूळती ॥ कैसी करावी तुशी तृप्ती । नित्यतृप्ता आनंदघना
 ॥ ७६ ॥ पूर्वी शरणागतांनीं आळविलें । त्यांतें तात्काळची
 अंगिकारिलें ॥ मातें कैसें उपेक्षिलें । दयासिंधो ॥ ७७ ॥ त्यांहीं
 स्तवनांत काय मेळविलें । तेणें स्वामीतें गोड झालें ॥ माझें
 फिकें लागलें । कासयानीं ॥ ७८ ॥ त्यांहीं भक्तीयुक्त आळ-
 विलें । माझें कोरडेंचि आळवणें झालें ॥ तेणें अधिक उणें
 गमलें । असेल कांहीं ॥ ७९ ॥ समर्थांचें घृतयुक्त भोजन ।
 अनाथाचें कोरान्न ॥ दोन्ही तूतें समसमान । आहेत समदर्शी
 ॥ १८० ॥ जो यज्ञीं यज्ञभाग लाहे । तो विदूराच्या कण्या खाये ।
 कोरडे फके मारीत आहे । सुदाम्याच्या तांदुळांचे ॥ ८१ ॥
 तैसें मी कोरडें अथवा ओलें । यथामतीनें आळविलें ॥ तेणें
 आतां संतुष्ट झालें । पाहिजेच स्वामी ॥ ८२ ॥ तूं आमुचा
 घनी समर्थ होशी । आम्हां दारोदार हिंडविशी ॥ मुखाकडे
 पाहविशी । दुसऱ्यांच्या ॥ ८३ ॥ मज अधैर्यासी धैर्य नाहीं ।
 म्हणोनि धावरा झालों पाहीं ॥ आतां धांव लवलाहीं । सर्वज्ञ
 दयाळू समदर्शी ॥ ८४ ॥ मी अपराधी म्हणोनी । बोभाट
 यावा तुझे कार्णी ॥ रागें भरोनि तरी चापपाणी । स्मरण करीं
 अनाथाचें ॥ ८५ ॥ कैसा तरी सर्वज्ञ देवा । माझा वृत्तांत
 कळावा ॥ माझा समाचार घ्यावा । आंगें आपुल्या ॥ ८६ ॥
 काय माझी ओळखी मोडली । किंवा माझी विस्मृती पडली ॥
 कैशी माझी सांड केली । सहुरु माये ॥ ८७ ॥ आतां आम्हीं
 काय करावें । कोठें कोठें फिरावें ॥ वांचावें किंवा मरावें ।

हेंही सुचेना ॥ ८८ ॥ तुझी आशा मोठीच धरिली । कैसी
 निराशा करितोस वनमाळी ॥ यद्यपि नाहीं माझे कपाळीं ।
 तथापि भरंवसा तुझा असे ॥ ८९ ॥ काय मशकें सागर
 शोषिला । हयगजचि गोपदांत बुडाला ॥ सर्व समर्थानें त्याग
 केला । शरणागताचा ॥ ९० ॥ तुझा क्षीरसागर झाला
 कोरडा । काय वैकुंठावर पडला दरोडा ॥ किंवा झाला
 निःशेष झाडा । भांडारगृहाचा ॥ ९१ ॥ किंवा लक्ष्मी हिरोनि
 नेली । किंवा वनमाळा गहाण पडली ॥ काय कौस्तुभमणीची
 चोरी झाली । सांग देवा ॥ ९२ ॥ चिंतामणी फूटले । किंवा
 कल्पतरू वाळले ॥ कामधेनूचे समुदाय नेले । वळोनि कोणी
 ॥ ९३ ॥ सुदर्शनाची धार मोडली । किंवा गदा समुद्रांत
 बुडाली ॥ असिल्लता सामावली । पाताळांत ॥ ९४ ॥ काय
 तुझे धनुष्य मोडलें । वाणाचीं झालीं शकलें ॥ अस्त्रप्रयोगाचें
 पडलें । विस्मरण ॥ ९५ ॥ पूर्वीचा स्वभाव गेला । काय दुःसं-
 गाचा गुण लागला ॥ उपेक्षिसी शरणागताला । सर्वज्ञ समर्थ
 असोनी ॥ ९६ ॥ अनंत राक्षस वधिले । तेणें हृदय कठीण
 झालें ॥ सखया कांरे टाकिलें । दूर मज ॥ ९७ ॥ किंवा मज-
 विषयीं कोणी । कांहीं सांगितलें तुझिये कानीं ॥ तेणें मातें
 अब्हेरुनी । वैसलासी सर्वज्ञा ॥ ९८ ॥ आतां कैसा राहूं ।
 कोणाचे मुखाकडे पाहूं ॥ कैसे तुझे पाय पाहूं । कोणत्या
 प्रकारें ॥ ९९ ॥ सर्वत्र स्फुरसी ऐकसी । सर्वांचें सर्व जाण-
 तोसी ॥ माझेच मनावर न घेसी । दयाघन तूं ॥ २०० ॥
 कोणता उपाय करावा । कोणाहार्तीं निरोप पाठवावा ॥ कैसा
 वृत्तांत कळवावा । सर्वज्ञ व्यापकासी ॥ १ ॥ जे कां मांड-
 लीक भूपती । त्यांचे दूत सर्वत्र हिंडती ॥ दूतद्वारा जाणती ।

वर्तमान सर्वांचें ॥ २ ॥ खरा खोटा कोण कैसा । आला गेला
 सर्वत्र ऐसा ॥ शोध घेती जगन्निवासा । सर्व राजे ॥ ३ ॥ तूं
 अनंत ब्रह्मांडाचा स्वामी । सर्वसाक्षी अंतर्यामी ॥ दत्तात्रेया
 स्मृतगामी । वृत्तांत माझा नकळे तुज ॥४॥ दंभ माया खोटाई ।
 जे जे केली असेल कांहीं ॥ शुभाशुभ सर्वही । तुझेसाठीं
 गोविंदा ॥५॥ तुम्हीच सारें घडविलें । तुम्हीच आम्हा वाग-
 विलें ॥ आम्हीं तुमचे हातीं हात दिधले । म्हणोनि स्वामी ॥६॥
 जें जें कांहीं करितों । जें जें कांहीं करिन म्हणतों ॥ जें अकस्मात
 अनुभवितों । तें सर्व स्वामीकडे ॥७॥ अथवा मजकडेच लाविसी
 सर्वथा । तरी पोटीं घालीं क्षमावंता ॥ दीनदयाळा अनंता ।
 दत्तात्रेया सहुरो ॥८॥ तूं तुझा केला स्वभाव । कैसा करूं शक-
 तोसि वाव ॥ जरी करणें तरी स्वयमेव । तूंचि करीं ॥९॥ चंद-
 नाचे संगती । इतर वृक्ष चंदन होती ॥ तैसें करावें श्रीपती ।
 आपुले सेवे योग्य मज ॥२१०॥ चंदना अंगीं सामर्थ्य नाहीं ।
 म्हणोन वंशवृक्ष चंदन न होय पाहीं ॥ तुझे अंगीं सर्वही ।
 सामर्थ्य असे ॥ ११ ॥ अन्यथाकर्तुं समर्थ अससी । पाषाणाचा
 चंदन करिसी ॥ ऐसें असतां श्रमविसी । शरणागतातें दयाळा
 ॥ १२ ॥ देवा आतां झाली सीमा । कैसा वर्णुं तुझा महिमा ।
 आतां धांव पुरुषोत्तमा । दत्तात्रेया सहुरो ॥ १३ ॥ ब्रह्मा-
 दिकांनीं आळविलें । त्यांतें तत्काळ दर्शन दिधलें ॥ तें स्वामीचे
 कर्णी पडलें । तेचि वेळे ॥१४॥ मी आळवोनि मारितों हांका ।
 हाय कैसे स्वामी नायका ॥ फार काळ झाला देखा । आळ-
 वितां तुज ॥ १५ ॥ मी हीनदीन बापुडें । म्हणोनि माझे
 बोलणें नावडे ॥ समर्थांचें कैसें आवडे । समदर्शी सर्वज्ञा ॥१६॥
 आतां कांहीं सुचेना । फार झाली यातना ॥ कैसें करूं नारा-

थणा । सांग मज ॥ १७ ॥ खरा खोटा भाव माझा । सर्व
 जाणसी सर्वज्ञ राजा ॥ आतां कैसा तरी तुझा । असें स्वामी
 ॥ १८ ॥ दुःखितासी दुःख देसी । मृत्पासीच मारिती ॥
 आणि दयालुत्व मिरविती । हें आश्चर्य देवा ॥ १९ ॥ आपु-
 ल्याच कर्म भोगितों कष्ट । परी तूतें आळवितों स्पष्ट ॥ आतां
 पापी दुष्ट नष्ट । तरी तुझा असें दयाळा ॥ २० ॥ जरी म्हण-
 सील तुज दुःख । काय झालें असे देख ॥ तरी सर्वज्ञ तूंचि
 एक । सर्वही जाणसी अंतरींचें ॥ २१ ॥ जो सर्व जाणे ।
 तयास सांगावें कैसें कवणें ॥ अंतरींच्या खुणा जाणे । सर्वज्ञ
 स्वयें ॥ २२ ॥ स्वामीनीं मज कांहीं । सर्वथा उणें केलें नाहीं ॥
 तथापि माझे अंतरीं पाहीं । समाधान नसे ॥ २३ ॥ यासी
 आम्हीं काय करावें । कोणासि काकूळती यावें ॥ कोण जाणें
 आघवें । दुःख माझे तुजविण ॥ २४ ॥ मज सर्वथा चैन नसे ।
 याचा उपाय तुज पार्शी असे ॥ माझा त्राता कोणीच नसे ।
 तुजवांचोनी ॥ २५ ॥ तूं सर्व जाणसी । सर्व सामर्थ्य अससी ।
 कष्ट कैसे पाहसी । शरणागताचे दयाळा ॥ २६ ॥ मोठा भरं-
 वसा धरून । सर्वथा तूतेंच आलों शरण ॥ रक्ष रक्ष नारायण ।
 आतांच मज ॥ २७ ॥ आतां न लावीं उशीर । तूतें पसरीतसें
 पदर ॥ करितों साष्टांग नमस्कार । करुणासिंधू गुरुतें ॥ २८ ॥
 आतां न यावा राग । सर्वथा न करीं माझा त्याग ॥ आतांच
 आपले चरणाचा योग । घडों दे मज ॥ २९ ॥ धांव आतां
 वनमाळी । अभय करें कुरवाळीं ॥ अंगेंच मजला जेवूं घालीं ।
 प्रसाद ताटींचा ॥ ३० ॥ वेदसार शब्दाचें कवळ । माझिये
 श्रवणीं घालीं निश्चळ ॥ तेणें माझे अंतर शीतळ । करीं वेगें
 दयाळा ॥ ३१ ॥ भूत प्रेत रक्षोगण । यांचें करितां भजन ॥

तेही राखिती मान । शरणागताचा ॥ ३२ ॥ आपुलै घरींचें
 श्वान । दुःख पावतां जाण ॥ त्याचाही समाचार घेती जन ।
 आपलें जाणोनी ॥ ३३ ॥ माझी हांक पडेना कानीं । कैसें
 करूं मी चक्रपाणी ॥ कैशी तुझी विनवणी । करूं आतां ॥ ३४ ॥
 कोठें निद्रा लागली । किंवा समाधी साधिली ॥ किंवा माझी
 भूल पडली । दत्तात्रेया ॥ ३५ ॥ किंवा भक्तांचे कीर्तनीं ।
 तटस्थ बैसला जावोनी ॥ आतां कोठें गुंतोनी । पडलास देवा
 ॥ ३६ ॥ मी महापातकी म्हणून । मुनीचे हृदयीं बैसलासि
 दडून ॥ किंवा गरुड नेला हिरून । कोणी तुझा ॥ ३७ ॥
 फार मारिले राक्षस । त्याचा शीण आला काय विशेष ।
 म्हणोनि बैसलासी सावकाश । न येसी त्वरें ॥ ३८ ॥ तुझा
 भांडार असे भरला । कोणी घाला घालोनि नेला ॥ किंवा
 कोणी धरोनि नेला । अनंतवळा ॥ ३९ ॥ किंवा भक्तां घरीं
 फार जेविला । तेणें तुजला आळस आला ॥ सांग, किंवा नाश
 झाला । अनंत गुणांचा ॥ ४० ॥ किंवा तुझें कोण मेलें । तेणें
 तुजला सुतक आलें ॥ किंवा तूतें बांधोनि नेलें । अहिरावर्णे
 मागुती ॥ ४१ ॥ तुझे पार्यीं घातली वेडी । कोणी कोंडोनि
 लाविली कडी ॥ किंवा तूतें लक्ष्मी न सोडी । म्हणोन न येसी
 ॥ ४२ ॥ किंवा माझा वीटचि आला । काय पतीत जाणोनि
 त्याग केला ॥ किंवा संकल्प केला । शरणागताचे वधाचा
 ॥ ४३ ॥ शरणागताचा त्याग केला । तरी तो वधचि झाला ॥
 त्याग आणि वधाला । अंतरचि नसे ॥ ४४ ॥ मायेनें वाळ व-
 धिलें । तरी वाळकाचें काय चाले ॥ तैसें जरी देवें केलें । तरी
 आम्हीं काय करावें ॥ ४५ ॥ जैसा फांसीं पारधी । कण
 घालोनि जंतू वधी ॥ तैसीच देवें मजला आधीं । लालूच दा-

विली ब्रीदांची ॥ ४६ ॥ ब्रीदें ऐकोनि विश्वासलों । समर्थांसी
 शरण आलों ॥ दोन्हीकडे अंतरलों । प्रपंच ना परमार्थ ॥ ४७ ॥
 क्षीण झाली काया । आयुष्य चाललें वायां ॥ मुकलों आतां
 दोहीं ठायां । हाय देवा काय हें ॥ ४८ ॥ व्याधें बीन वाज-
 विला । लोभें मृग तल्लिन झाला ॥ तल्लिन होतां फांसीं पडला ।
 प्राण घेणें ॥ ४९ ॥ मृगापरी मातें झालें । ब्रीदें गावोनि भु-
 लविलें ॥ शेवटीं आतां अंतर दिलें । प्रसंग पडतां ॥ २५० ॥
 वांचतां दुःखचि पहावें । मेलों तरी व्यर्थचि जावें ॥ दोहींकडे
 घातलें देवें । संकष्ट मज्ज ॥ ५१ ॥ लोक जेविती स्वस्थ निजती ।
 देशीं विदेशीं आनंद करिती ॥ माझी कैशी दुर्गती । मांडिली
 देवें ॥ ५२ ॥ देवास काय म्हणावें । आपलेच भोगावर घ्यावें ॥
 केलें तैसें भोगावें ॥ दुःख देहीं ॥ ५३ ॥ असतों कमाईचा
 भरपूर । तरी देवही करिता अंगिकार ॥ मी क्षुद्र म्हणोनि
 अन्हेर । देवही करी ॥ ५४ ॥ देवदैवें वंचिलों । चिंता डोहीं
 बुडालों ॥ उभय लोकां मुकलों । आपुल्या कर्म ॥ २५५ ॥
 मध्यसमुद्रामाजी देखा । जैशी फुटोनि गेली नौका ॥ तैशी
 अवस्था माझी देखा । सद्गुरु स्वामी ॥ ५६ ॥ भोंवती वन्धि-
 ज्वाळा भडकली । मध्येंच घेनू सांपडली ॥ तैसीच गती माझी
 झाली । सर्व जाणसी सर्वज्ञा ॥ ५७ ॥ आठवेना संध्यास्नान ।
 राहिले नेम अनुष्ठान ॥ नाहीं धारणा न घडे ध्यान । कांहीं
 मज ॥ ५८ ॥ देवा भांवावलें मन । न घडे तुझे नामस्मरण ॥
 कांहीं न घडे साधन । सद्गुरु स्वामीचें ॥ ५९ ॥ जोडूनियां
 दोन्ही कर । स्वामीसि करितों नमस्कार ॥ भिक्षेकरितां रमा-
 वर । पसरिली अंजुळी ॥ २६० ॥ मज लेखूं नको परका ।
 तूंचि माता पिता माझा सखा ॥ प्रणतदुःख नाशका । येऊनि

आतां रक्षीं मज ॥ ६१ ॥ तूं तों जवळचि अससी । सन्निध
 असतां अंत पाहसी ॥ म्हणोनि सर्व व्यापकासी । येई ऐसें
 म्हणतसें ॥ ६२ ॥ आतां वेगीं प्रकट होई । निजभुजें आलिंगन
 देई ॥ अभय देऊनि आपुले पायीं । ठेवीं मज ॥ ६३ ॥ आतां आ-
 पुला अभय कर । ठेवीं माझे शिरावर । सकळ माझे दुःख दूर ।
 करीं वेगें दयाळा ॥ ६४ ॥ आशा धरोनि वाट पाहें । दश-
 दिशा अवलोकिताहें ॥ अज्ञोनि न येशी करिसी काय । कार्य-
 भार त्रैलोकींचा ॥ ६५ ॥ पुरे आतां कार्यभार । आतां न
 लावीं उशीर ॥ येऊनि माझा समाचार । घेई शरणागताचा
 ॥ ६६ ॥ तूं कृपाकटाक्षें अवलोकितां । काय दुष्कर लक्ष्मी-
 कांता ॥ तुझाच भरंवसा अनंतां । आहे मज ॥ ६७ ॥ आतांच
 काय एक न करिसी । सकळ कळा तुजपाशीं ॥ माझा अंत कां
 पाहसी । सर्व भूत सुहृदा तूं ॥ ६८ ॥ घोर काळिया मर्दून ।
 निर्विष केलें यमुनाजीवन ॥ गोपाळ वत्स अवलोकून । स-
 जीव केले ॥ ६९ ॥ पाषाणाची केली नारी । दगडची समुद्रां
 तारी ॥ वानरां हातीं लंका नगरी । घेवविली ॥ ७० ॥ नखीं
 धरोनि गोवर्धन । केलें गोकुळाचें रक्षण ॥ दावाग्री करोनी
 प्राशन । गोप धेनू रक्षियेल्या ॥ ७१ ॥ पार्थानें सारथ्य केलें ।
 लाक्षागृहीं रक्षिलें ॥ भीष्मावरी चक्र धरिलें ॥ आपुली प्रतिज्ञा
 मोडोनी ॥ ७२ ॥ पार्थासाठीं सुभद्रा झाला । दिवसा भानू
 लपविला ॥ वळीच्या द्वारीं ठाकला । द्वारपाळ होवोनी ॥ ७३ ॥
 पांडवांच्या मेळीं । काढिल्या उष्ट्या पत्रावळी ॥ आपुल्या
 हातीं न्हाऊं घाली । पार्थाचे घोड्यांतें ॥ ७४ ॥ प्रल्हादातें
 गांजी वाप । तयासाठीं नृसिंहरूप ॥ धरोनियां आपोआप । र-
 क्षण केलें भक्ताचें ॥ ७५ ॥ कुब्जा केली सुंदरी । दासी अ-

सतां अंगिकारी ॥ इंद्राकरितां वामन भिकारी । झालासि तूं
 ॥ ७६ ॥ जाणत असतां मृगापाठी । धांव घाली भक्तांसाठीं ॥
 होतां तुझी कृपादृष्टी । पांडवें जिंकिला संग्राम ॥ ७७ ॥ ब्र-
 ह्मास्त्रतेजें पोळतां । परीक्षिती रक्षिला तत्त्वतां ॥ दुर्वासें अं-
 बरीष गांजितां । रक्षां केली दयाळा ॥ ७८ ॥ ब्राह्मणाचें
 मृत बाळ । जीवंत केलें तत्काळ ॥ तुझी लीला तमालनीळ ।
 अपार असे ॥ ७९ ॥ देवा तुझी अघटीत करणी । कोण
 लोकत्रयीं वाणी ॥ मी तों जोडोनि दोन्ही पाणी । प्रार्थितों
 तुज ॥ २८० ॥ आतां माझी दया । येऊं देई दत्तात्रेया ॥ अ-
 नादिपुरुषा अप्रमेया । दर्शन देई पायांचें ॥ ८१ ॥ फार
 झाली वेळ । अंतरीं झाली हळहळ ॥ आतां माझी कळवळ ।
 येऊं देई श्रीहरी ॥ ८२ ॥ मानवी राजाचे दरवारीं । मागूं
 आला भिकारी ॥ आक्रंदोनि हाका मारी । तरी राजे शोध
 घेती ॥ ८३ ॥ मानवी राजाचे घरीं । भिक्षा मिळते श्रीहरी ॥
 साक्षात् तूं येतां तुझिये द्वारीं । भिक्षा न मिळे कैसी मज ॥ ८४ ॥
 माझी दादही लागेना । कोणी येऊनि सांगेना ॥ हांकही
 कार्नी पडेना । सर्वत्रश्रोतृ असतां तूं ॥ ८५ ॥ तूं अनंत, ब्र-
 ह्मांडाचा राजा । मी कैसा तरी आहे ॥ तुझा शरण जाणून-
 ही माझा । साग करिसी हें काय ॥ ८६ ॥ अपराध करोनि
 शरण आलों । तुझे पायीं येऊनि पडलों ॥ आतां कैसा द-
 याळो । सागिसी मज ॥ ८७ ॥ महा अपराध करिती । शरण
 येवोनि चरण धरिती ॥ त्यांतें चोरही रक्षिती । शरणागत
 जाणोनि ॥ ८८ ॥ मी तों अभयार्थी आलों शरण । चक्र हा-
 णोनि घेशी प्राण ॥ तरी कोणती कीर्ती देवा जाण । मेळविसी

तूं ॥ ८९ ॥ अनंत मारिले राक्षस । तेणें न पुरली होस ॥ शर-
 णागताचे वधाचा उल्हास । कैसा वाटला दयाळा ॥ २९० ॥
 शरण येऊनि भाकितों करुणा । माझी मांडिली हेळणा ॥
 नाना प्रकारची विटंबना । करिसी माझी ॥ ९१ ॥ मीं तों
 तुमचे हातीं हात दिले । शरण येवोनि चरण धरिले ॥ जैसें
 तुम्हीं नाचविलें । तैसा नाचलों ॥ ९२ ॥ समर्थाचा अंगिकार ।
 पतीताचा अवेहर ॥ अपराध्याचा अनादर । करिसी कैसा
 समदर्शी ॥ ९३ ॥ माझा अवेहर करिसी । तरी काय भांडार
 आपुलें भरिसी ॥ जरी मातें अंगिकारिसी । तरी काय बुडेल
 हें सांग ॥ ९४ ॥ देवा दयाळा हृषीकेशी । कां मार्गे पुढें पा-
 हसी ॥ माझी विनंती कैसी न घेसी । चित्तावरी ॥ ९५ ॥
 देवें शरणागत त्यागिला । ऐसा देखिला ना ऐकिला ॥ मज-
 विषयीं कैसा निष्ठुर झाला । दीनदयाळु श्रीराम ॥ ९६ ॥
 आतां किती भाकूं करुणा । धांव दयाळा आनंदपूर्णा ॥ द-
 त्तात्रेया विज्ञान घना । सर्वसमर्था सदुरो ॥ ९७ ॥ तुझे दयेस
 नाहीं पार । कैसा होतोसि वज्रधर ॥ लोकीं करुणेचा जल-
 धर ॥ म्हणविसी तूं ॥ ९८ ॥ मज ऐसा पापी पूर्ण ॥ पूर्वीं
 कोणीच न आला शरण ॥ मज ऐसा याचक जाण । भेटला
 नाहीं सर्वथा ॥ ९९ ॥ ऐसा पातकी ऐसें मागणारा । सध्यांच
 अभय दान घेणारा ॥ मीच एकटा तुझिये द्वारा ॥ आलों
 असें सर्वज्ञा ॥ ३०० ॥ सर्व समर्थ सर्व गुण । तुझे अंगीं अ-
 सती जाण ॥ ऐसियासि ऐसें सध्यां दान । दिलें नाहीं कोणा-
 सी ॥ १ ॥ दैवहीन भिकारी । भिक्षार्थ आलों तुझे द्वारीं ॥
 समर्थ असतां माघारीं ॥ विन्मुख कैसा दवडिसी ॥ २ ॥ मा-
 झिये सारखा भिकारी । तूंहि असतास जरी ॥ तरी तुझिये

द्वारी । भिक्षार्थ कोण येते ॥ ३ ॥ त्रिभुवनाधीश लक्ष्मीपती ।
 सामर्थ्यवंत प्रसिद्ध जगतीं ॥ उदार दाता रक्षक बोलती ।
 वेदशास्त्रें पुराणें ॥ ४ ॥ ऐसें जाणोनि याचक भीत । भिक्षार्थ
 अभयार्ती शरण येत ॥ पुरविशी सर्वांचे मनोरथ । समर्था
 सर्वज्ञा ॥ ३०५ ॥ सामर्थ्य असतां उपेक्षिती । लक्ष्मी असतां
 भिक्षा न देती ॥ आणी उगीच प्रतिष्ठा मिरविती । ते थोर कैसे
 म्हणावे ॥ ३०६ ॥ दीनाचा त्याग करिती । समर्थां अंगिकारिती ॥
 समदर्शी म्हणविती । त्यातें काय म्हणावें ॥ ३०७ ॥ जरी
 सामान्याचा त्याग केला । वरिष्ठ अंगिकारिला ॥ तो समदर्शी
 सहजचि झाला । लाजिरवाणा ॥ ८ ॥ अन्यथाकर्तुं समर्थ
 आहे । दैवीं नाहीं बोलताहे ॥ तया बोलणें कैसें साहे ।
 अन्यथाकर्तुं समर्थ हें ॥ ९ ॥ मिरवी क्षमावंताचा शिरोमणी ।
 शरणागताचे अपराध गणी ॥ ऐसी ज्याची विरुद्ध करणी ।
 काय म्हणावें त्यातें ॥ १० ॥ मिरवी दयाळू करुणाघन ।
 शरणागताची कापी मान ॥ ऐसें विपरीत ज्याचें आचरण ।
 त्यातें काय म्हणावें ॥ ११ ॥ प्रणतवत्सल ब्रीद वाहे । प्रण-
 तचि दुःखी होत आहे ॥ पाहत असतां स्वस्थ राहे । काय
 म्हणावें त्यातें ॥ १२ ॥ पतीतपावन ब्रीद गाजे । पात-
 क्याचा त्याग कीजे ॥ ऐसें असतां कैसी साजे । ब्रीदावळी
 ॥ १३ ॥ आतिथाचा कल्पतरु । ऐसा नामाचा बडिवारू ॥
 आश्रितासी म्हणे काय करूं । प्रारब्धीं नाहीं तूझिये ॥ १४ ॥
 ऐसा कैसा कल्पतरु । इच्छित द्यावया लावी उशीरू ॥ ऐसें
 असतां चमत्कारू । कोणता कल्पवृक्षाचा ॥ १५ ॥ जेणें जें
 इच्छिजे । तें तें त्यातें तत्काळचि दिजे ॥ त्याशींच ऐसें नाम
 साजे । आश्रिताचा सुरतरु ॥ १६ ॥ कामीक कामाचा

प्रदाता म्हणवी । शरणार्थी विन्मुख फिरवी ॥ पुनः तयाची
 करवी । विटंबना ॥ १७ ॥ ऐसा कैसा दाता । मनोरथाचा
 पूर्ण कर्ता ॥ कोरडीं ब्रीदेंच मिरवितां । शोभती केवीं ॥ १८ ॥
 नाम गाजे भक्तानुकंपी । भक्ताचीच मान कापी ॥ भक्तास
 म्हणावें 'पापी' । भक्तानुकंपी हा कैसा ॥ १९ ॥ भक्त
 इच्छेनें देह धरी । ऐसें नाम लोकांतरीं ॥ दर्शन देतां शंका
 करी । कैसें साजे नाम हें ॥ २० ॥ नाम आहे निजला-
 भतुष्ट । भक्तापासुनि घेई कष्ट ॥ कैसें नाम शोभे स्पष्ट ।
 सांग देवा ॥ २१ ॥ स्वयंतृप्त नामधारी । साधनांची अपेक्षा
 करी ॥ साधन करितां अंगिकारी । नाम कैसें शोभेल हें
 ॥ २२ ॥ विश्वंभर नामधारी । शरणागतातें उपाशीं मारी ॥
 ऐसी करितो बाजगिरी । नाम कैसें शोभेल त्या ॥ २३ ॥
 नाम वाहे अति उदार । भक्तांस हिंडवी दारोदार ॥ भीक
 मागतां समाचार । घेईना जो दासाचा ॥ २४ ॥ उदार नाम
 वागवावें । याचक पाहतां गुप्त व्हावें ॥ मुख लपवोनि
 बसावें । याचक भयें ॥ २५ ॥ ऐसा कैसा उदार । करी
 याचकाचा अव्हेर ॥ आतां येई माझे समोर । उदार दासा
 ॥ २६ ॥ आजपर्यंत पाहीं । कोण वस्ताद भेटला नाहीं ॥
 तुझीं ब्रीदें सर्वही । हिरोनि घेता ॥ २७ ॥ ब्रीदें वागवितां
 वाटलें गोड । प्रसंग पडतां पडलें कोड ॥ आतां कोणती
 तोड । विचारिली ती सांगावी ॥ २८ ॥ मागतीं तैसें अभय ।
 आतांच देई दाखवोनि पाय ॥ विलंब होतां देवा काय ।
 विरुदें वागवूं पाहसी तूं ॥ २९ ॥ एवढा लक्ष्मीचा नायक ।
 तुझा होईल ऐसा लौकिक ॥ ब्रीदें घेवोनि गेला रंक । हिरो-
 नियां देवाचीं ॥ ३० ॥ निश्चळ आणि निर्मळ । निष्कळंक

सोज्वळ ॥ ऐशा कीर्तीचें तोंड काळें । करिसी कैसें गोविंदा
 ॥ ३१ ॥ तुझे दारींचा याचक । विन्मुख दवडिसी जरी देख ॥
 तरी तुझा लौकिक । बुडेल सर्व ॥ ३३२ ॥ देवा फार
 विलंब झाला । दास तूझा घाबरला ॥ चिंताकांत बैसला ।
 वाट पाहे केव्हांची ॥ ३३३ ॥ आतांच वेगीं यावें । कृपा
 करोनि अभय द्यावें ॥ आपले पायीं ठेवावें । मज आपुला
 जाणोनि ॥ ३४ ॥ तूं प्रीती राखों जाणसी । भक्तांचा
 कैवार घेसी । मज विषयींच कैसा होसी । वज्ररूप ॥ ३५ ॥
 स्नेह तुझा सुटेना । प्रेमा तुझा विटेना ॥ ममता तुझी पालटेना ।
 भक्तांविषयीं ॥ ३६ ॥ तूं करुणेचा जळधर । तूं कृपेचा
 सागर ॥ तूं अनाथाचें माहेर । दत्तात्रेया ॥ ३७ ॥ तुझे चर-
 णावांचोनि पाहीं । मज कोठेंचि ठाव नाही ॥ आतां धांव
 माझे आई । दत्तदेवा सहुरो ॥ ३८ ॥ आतां खुंटली माझी
 मती । कैसें करावें कमलापती ॥ आतां सर्वथा माझी गती ।
 तुझेच हार्तीं गोविंदा ॥ ३९ ॥ कैसी करावी विनंती । कैसा
 येऊं काकूळती ॥ सर्वज्ञ स्वामी जाणती । अंतर माझे
 ॥ ३४० ॥ जाणत असतां अंतर । कैसा लाविला जी उशीर ।
 आतां कोणता प्रकार । करावा आम्ही ॥ ४१ ॥ माझा
 ब्रूतां जितका होता । तितकें आळविलें अनंता ॥ अजूनि
 माझा अंत पाहतां । करुणा कैसी येईना ॥ ४२ ॥ अनंत
 मुखीं नारायणा । सर्वां मुखीं धरिलें मौना ॥ एखादे मुखीं
 तरी वचना ॥ बोल मजसीं ॥ ४३ ॥ आतां देवा सोडीं मौन ।
 वेगें बोल कांहीं वचन ॥ जेणें माझे समाधान । होय ऐसें
 ॥ ४४ ॥ माझी अंत वेळा आली । अजूनि निद्रा कैसी

लागली ॥ मज विषयीच कोठें गेली । अपार करुणा ॥ ४५ ॥
 माझी वार्ता कोणी न सांगे । सर्वज्ञ स्वामी नायके अंगें ॥
 आतां ऐशिया प्रसंगें । लाह माझें कोण करी ॥ ४६ ॥ देवा
 तुझाच भरंवसा । धरितां कैसा घालिती फांसा ॥ शरणा-
 गताचिया नाशा । प्रवर्त कैसा झालासी ॥ ४७ ॥ ऐकत
 असतां माझी करुणा । दयाळू कैसा द्रवेना ॥ नाम तुझें
 करुणाघना । काय झालें ॥ ४८ ॥ माझें अगण्य रुदन झालें ।
 तुझें कारुण्य कोणी नेलें ॥ काय सर्वज्ञपणाचें झालें । निसं-
 तान ॥ ४९ ॥ आम्ही अमर्याद बोलूं नये । राहवेना करावें
 काय ॥ सर्वज्ञ स्वामी दत्तात्रेया । जाणसी सर्व ॥ ३६० ॥
 जाणत असतां अंत पाहे । आतां आम्ही करावें काय ॥
 वारंवार वंदितों पाय । सर्वज्ञ स्वामीचे ॥ ६१ ॥ नमस्कारा-
 वांचोन । आम्ही काय करावें साधन ॥ म्हणोनि आतां
 करितों नमन । वारंवार स्वामीतें ॥ ६२ ॥ देवा आतां कृपा
 करीं । येऊनि मातें हृदयीं धरीं ॥ शरण आलों तुझे द्वारीं ।
 भिक्षा घालीं उदारा ॥ ६३ ॥ उदारपणें घालीं भिक्षा ।
 विलंब न करीं परमदक्षा ॥ आतांच येई अंतरसाक्षा । आशा
 माझी पुरवावी ॥ ६४ ॥ पुरवीं माझी कामना । भेट देई
 नारायणा ॥ अंतरींच्या उर्मिनाना । शांत करीं दयाळा
 ॥ ६५ ॥ दयाळाचें दयाळूपण । जाणोनियां आलों शरण ॥
 अनाथ जाणोनि संरक्षण । करीं माझें सदुरु ॥ ६६ ॥ सदुरुचा
 अंकित झालों । सदुरुचे पार्यीं पडलों ॥ सदुरुचेच नांवें
 विकलों । लोकांमाजी ॥ ६७ ॥ लोकांमाजी नांव जाहलें ।
 सदुरुंनीं अंगिकारिलें ॥ आतां सदुरुचे अंकीं लोळे ।
 ऐसें कीजे ॥ ६८ ॥ ऐसें कीजे रामराया । वेगें पाहीन

तुझे पायां ॥ आतां माझे आयुष्य वायां । जाऊं न
 देई समर्था ॥ ६९ ॥ समर्थाचा केला आश्रय । सर्वज्ञाचे
 धरिले पाय ॥ आतां माझे नाना अपाय । भस्म करीं निज-
 कृपे ॥ ३६० ॥ निजकृपेच अनंता । माझी रक्षा करीं आतां ॥
 उपेक्षं नको सुखदाता । तूंच मज ॥ ६१ ॥ तूंच मजला अंगि-
 कारी । मी तुझेच दारींचा भिकारी ॥ हेतू माझा पूर्ण करीं ।
 दीनोद्धारणा उदारा ॥ ६२ ॥ उदार गृहींचा भिक्षुक । उदा-
 रासींच मागतो भीक ॥ आतां देवा मज विन्मुख । दवडूं
 नको सर्वथा ॥ ६३ ॥ समर्था माझा समाचार । घेई आतांच
 रमावर ॥ भावें करितो नमस्कार । करुणासिंधू जाणोनी
 ॥ ६४ ॥ जाणूनि तुझी दयाळुता । शरण आलों लक्ष्मीकांता ॥
 माझी लज्जा विज्ञानदाता । आतांच रक्षीं निज अंगें
 ॥ ६५ ॥ निज अंगें धांवोनि येई । मस्तक ठेवितो तुझिये
 पार्यां ॥ वेगें आतांच येऊं देई । कळवळा माझा ॥ ६६ ॥
 माझा अंत पाहिला । अति विलंब लाविला ॥ आतां तरी
 गोपाळा । धांव घालीं ॥ ६७ ॥ धांव घालीं दयाघना ।
 आतां माते राहवेना ॥ देवा शरणागताचे प्राणा । घेऊं कैसा
 पाहसी ॥ ६८ ॥ पाहसी दासाचें दुःख । पातकी जाणोनि
 लपविलें मुख ॥ एकलाची भोगिसी सुख । उचित कैसें तुज
 दिसे ॥ ६९ ॥ तुज दिसे आकाश पाताळ । अनंत ब्रह्मांड
 गोळ ॥ मीच एकटा दुर्बळ । कैसा न दिसे तुज देवा ॥ ३७० ॥
 देवा आतां द्रव वेगें । अनंत भुजें आलिंगें ॥ दास तुझा दुःख
 भोगे । आतां न करीं विलंब ॥ ७१ ॥ विलंब देवा न लावीं ।
 आतांच येऊनि चरण दावीं ॥ माझी अंजुळी भरावी ।
 अभय भिक्षा घालोनी ॥ ७२ ॥ तुझी कांस धरिली । मग

नाना विरुद्ध कर्म केलीं ॥ नाना पाखांडें माजविलीं । तुझाच
 म्हणोनी ॥ ७३ ॥ तुझा म्हणोनि केलें कर्म । नाना प्रकारचे
 अधर्म ॥ तूच जाणसी सकळ वर्म । अंतरींचें दयाळा ॥ ७४ ॥
 जरी तुझी कास न धस्तिं । तरी विरुद्ध कर्म न करितो ॥
 अंतरीं भयचि पावतो । निराश्रय म्हणोनी ॥ ७५ ॥ सम-
 र्थाचा केला आश्रय । सर्वज्ञाचे धरिले पाय ॥ आतां मजला
 शंका काय । नाना कर्म आचरितां ॥ ७६ ॥ सार्वभौम
 राजाचा पुत्र । लोकीं वर्ततां स्वतंत्र ॥ त्यातें म्हणाया अप-
 वित्र । सामर्थ्य नसे ॥ ७७ ॥ जरी तो राजपुत्र नसता । तरी
 स्वतंत्र कासया वर्तता ॥ शिरीं सार्वभौमाची सत्ता । तेणें
 स्वतंत्र वर्ते तो ॥ ७८ ॥ तुझे अनंत पुत्र । तुझे म्हणोनि वर्तती
 स्वतंत्र ॥ परंतु सकळांचें सूत्र विचित्र । तुझिये हातीं ॥ ७९ ॥
 त्यांत एक अनर्गळ । असंत जाहला बाष्कळ ॥ त्याचाही
 प्रतिपाळ । करणें तुजला श्रीवरा ॥ ३८० ॥ इतरांसारिखा
 नव्हसी । समर्थ दयाळू समदर्शी ॥ कैसा माझा त्याग करिसी ।
 कुपात्र म्हणोनी ॥ ८१ ॥ तुझे अंगीं सकळ कळा । अखंड
 वागती अनंतवळा ॥ अनंताच्या अनंत लीळा । कोण जाणे
 ॥ ८२ ॥ आतां खराखोटा जरी । दंभी लोभी अहंकारी ॥
 कामीक वाचाळ संसारीं । वर्तता झालों ॥ ८३ ॥ तथापि सर्व
 तुमच्या नांवें । केलें तुम्हीं शेवटा न्यावें ॥ रागें भरोनि न
 त्यागावें । देवें मजला सर्वथा ॥ ८४ ॥ मी तो अनधिकारी
 पापराशी । तूं जरी अंगिकारिसी ॥ सरितासंगम गंगेसी ।
 जेवीं तेवीं होईन मी ॥ ८५ ॥ तूं समर्थाचा राजा । काय भार
 मानिसी माझा ॥ देवा सर्वथा आहे तुझा । अंगिकारीं मज
 आतां ॥ ८६ ॥ तूं काळाचा काळ अससी । मी दुर्बळ अनाथ

परदेशी ॥ मातें दर्शन घावया भीसी । दुष्टदानवमर्दन तूं
 ॥ ८७ ॥ जरी मज दर्शन दिधलें । तरी काय तुझे सामर्थ्य
 गेलें ॥ मातें जरी उपेक्षिलें । तरी अधिक झालें कायसें
 ॥ ८८ ॥ अनंत शक्तीच्या नायका । भेट देतां करिसी
 शंका । शरण येतां त्यागिसी रंका । लाभ कोणता तुज सांगें
 ॥ ८९ ॥ तुझे सार्थी तळमळी । विलंब लाविसी वनमाळी ॥
 कीर्ती जाईल पाताळीं । येणें तुझी सर्वज्ञा ॥ ३९० ॥ आतां
 कैशा मारूं हाका । कोणतें साधन करूं देखा ॥ ब्रह्मानंदा
 ब्रह्मांड नायका । कैसा तूतें रिझवूं मी ॥ ९१ ॥ नाना साधनें
 योग असती । तेणें तुमची होईना तृप्ति ॥ ऐसें संत स्वामीही
 बोलती । स्वमुखेंची ॥ ९२ ॥ तेंही मजला सामर्थ्य नाहीं ।
 आळसी अधैर्यराशी पाहीं ॥ दुःख साहूं न शके देहीं । साधन
 कांहीं न घडे मज ॥ ९३ ॥ तुज भक्तीची चाड । भक्ती तूतें
 वाटे गोड ॥ तुझी भक्ती परम अवघड । कैसी घडे मज देवा
 ॥ ९४ ॥ तुझे भक्तीचा पारू । नेणे ब्रह्माहरिहरू ॥ मूढ पापी
 पामरू । कैसा जाणूं मी रामा ॥ ९५ ॥ भक्ती नाहीं साधन
 नाहीं । योग नाहीं तप नाहीं ॥ विद्या नाहीं आचार नाहीं ।
 दैवहीन करंटा ॥ ९६ ॥ ऐसा मी दुर्भाग्य दीन । महा पात-
 कांची खाण ॥ चिद्रत्नकैवल्यनिधान । सध्या इच्छी अना-
 यासें ॥ ९७ ॥ आपण असतां पांगळा । पर्वत उल्लंघूं गेला ॥
 मुका असतां अपार लीला । वर्णू पाहे श्रीगुरुची ॥ ९८ ॥
 जैसें लघुवाळ । धरूं पाहे शशिमंडळ ॥ अत्यंत दुर्बळ असतां
 स्थळ । घेऊं पाहे काळचें ॥ ९९ ॥ कंठीं बांधोनि शिळा ।
 प्रळयाब्धीतें तरूं गेला ॥ सूर्यातें पाहूं आला । आंधळा जैसा
 ॥ ४०० ॥ तैसा मी हीणाहुनी हीण । दीर्घदोषी कुलक्षण ॥

पुरुषोत्तम स्वामीचें दर्शन । घेऊं पाहें आतांची ॥ १ ॥
 इति श्रीमत्परमतपःपरायण श्रीमन्नारायण विरचिते करुणा-
 सागरे प्रथमभागः समाप्तः ॥ ॥ श्रीगुरुदत्तचरणार्पणमस्तु ॥
 श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ न करितां सायास । करित
 असतां नाना दोष ॥ अनंत ब्रह्मांडांचा अधीश । पाहीन
 म्हणतो आतांची ॥ २ ॥ अनंत जन्में साधन करितां ।
 नव्हे ज्याची प्रसन्नता ॥ सापासोनि म्हणतो आतां । अभय-
 दान घेईन मी ॥ ३ ॥ मी दुर्दैव ठायींचा । कृतघ्न दोषी अप-
 राधी साचा ॥ परी अंकीत झालों सद्गुरूचा । तेणें भरंवसा
 आहे मज ॥ ४ ॥ आलों सद्गुरूतें शरण । हात जोडोनि
 करितों नमन ॥ आतांच देई अभयदान । व्हावें तैसें सद्गुरू
 ॥ ५ ॥ आतां नलगे साधन । अथवा कांहीं पुरश्चरण ॥ माझे
 स्वामी दावील चरण । दयाळुत्वें आतांची ॥ ६ ॥ माझे अपराध
 अनंत । क्षमा करील रमाकांत ॥ पापें जाळोनियां शांत ।
 करील मातें सद्गुरू ॥ ७ ॥ मी असंतचि दुर्दैव । स्वामी
 आतांचि करतील सुदैव ॥ अनंत कला सदैव । वागती अंगीं
 जयाचे ॥ ८ ॥ मज स्वामीचा भरंवसा आहे । उगाच बैसोनि
 वाट पाहें ॥ स्वामी सर्व जाणताहे । भार वाहे दासाचा
 ॥ ९ ॥ मज ऐसा दुर्भाग्य रंक । मागतों मी गुरूसी भिक ॥
 मनोरथ न पुरतां देख । ब्रीदें बुडती सद्गुरूचीं ॥ ४१० ॥ मज
 ऐशा दुर्भाग्याचे । मनोरथ पुरवावया साचे ॥ सामर्थ्य आहे
 सद्गुरूचें । संशय नाही यदर्थां ॥ ११ ॥ सर्व सामर्थ्य सर्व
 गुण । सद्गुरूचे अंगीं असती जाण ॥ ऐसेंच जाणोनि आलों
 शरण । सद्गुरू स्वामीतें ॥ १२ ॥ गुरु क्षमावंत गंभीर । अति
 उदार दानशूर ॥ समदर्शी करुणासागर । पतीतपावन सर्वज्ञ

॥ १३ ॥ ऐशा स्वामीतें शरण आलों । येवूनि आशाबद्ध
 झालों ॥ जरी पातकें आचरलों । स्वअपराधी ॥ १४ ॥
 तथापी शंका नाही अंतरी । शरण आलों घेईल पदरीं ॥
 स्वामी पतीतातें तारी । म्हणोनिया ॥ १५ ॥ विश्वास घरोनि
 आलों शरण । भावें वंदितों तुझे चरण ॥ आतांच येवूनि
 दर्शन । अभय देई सहुरो ॥ १६ ॥ देवें शरणागत त्यागिला !
 ऐसा नाही आयकिला ॥ मजविषयी दयाळा । कठोर कैसा
 झालासी ॥ १७ ॥ उर्ध्ववाहू हांका मारी । कांसे लावूनि
 तारीं ॥ तुझिये दारींचा भिकारी । नको दवडूं माघारा
 ॥ १८ ॥ आतां कोणती अवधी राहिली । जाचणूक फार
 झाली ॥ जाणत असतां वनमाली । निर्वाण कैसें मांडिलें
 ॥ १९ ॥ आतां भेट द्यावी पाहीं । दुसरा उपायची नाही ॥
 प्राण जातो करूं काई । दीनबंधो सर्वज्ञा ॥ ४२० ॥ तुझीं
 पाउलें देखिल्याविण । नव्हे माझे समाधान ॥ जरी देसी
 इंद्रभुवन । सर्व सिद्धि ॥ २१ ॥ इन्द्रपदाचा भोग । तुजवीण
 गमे महारोग ॥ आतां आपले चरणाचा योग । घडवीं मज
 ॥ २२ ॥ जरी स्वामी ऐसें म्हणती । जे ब्रह्मादिकां दुर्लभ
 असती ॥ ते चरण मंदमती । कैसा पाहूं इच्छिसी ॥ २३ ॥
 ऐसें म्हणाल जरी । गोष्ट आहे ऐसी खरी ॥ परंतु होऊनि
 भिकारी । भीक मागें स्वामीतें ॥ २४ ॥ श्रीगुरुचें उदारपण ।
 शीलसमता अनंत गुण ॥ वात्सल्य, गांभीर्य, सामर्थ्य पूर्ण ।
 श्रवण केलें मी कर्णी ॥ २५ ॥ म्हणोनि नाना साधनें
 सायास । जपतपादी अभ्यास ॥ टाकोनि सारे सहुरूस ।
 शरण आलों भिक्षार्थी ॥ २६ ॥ भिक्षा मागतां पाहीं ।
 कोणी विन्मुख दवडिला नाही ॥ ऐसें स्वामीचें दृढव्रतही ।

श्रवण केलें ॥ २७ ॥ म्हणोनि भेटीची आशा धरिली ।
 स्वामीतें अंजुळी पसरिली ॥ ॐ भवति भिक्षा घाली । दर्शन
 देई आतांची ॥ २८ ॥ आतांच द्यावें दर्शन । व्हावें तैसें
 अभयदान ॥ देऊनि करीं समाधान । ऐसी भिक्षा मागतो
 ॥ २९ ॥ जरी दैवहीन करंटा । अपराधी दोषी महा खोटा ॥
 तथापि आलों दारवंटा । भिक्षार्थी सर्वज्ञ स्वामीचे ॥ ३० ॥ समर्थाचे
 द्वारीं आलों । तुझा म्हणोनि पायीं पडलों ॥ भिक्षा घालीं म्हणतां
 दयाळो । कैसा न देसी मज भिक्षा ॥ ३१ ॥ आतांच भिक्षा देणार
 नाहीं । ऐसी मातें शंकाच नाहीं ॥ म्हणोनि आशा धरिली पाहीं ।
 दर्शनाची स्वामीच्या ॥ ३२ ॥ मी तों भाकिली करुणा ।
 आतांच न दाविसी चरणा ॥ तरी होसील लाजिरवाणा ।
 लोकीं ब्रीदें वागवितां ॥ ३३ ॥ मुनी म्हणतील हृषीकेशी ।
 कासया ब्रीदें वागविशी ॥ क्षुद्र जाणोनि शरणागतासी ।
 कैसा त्यागेल दयाळ ॥ ३४ ॥ ऐसा उपहास होईल पाहें ।
 ब्रीदें जातां करतील काय ॥ म्हणोनि आतांच दावोनि पाय ।
 अभय देई मज देवा ॥ ३५ ॥ सर्वज्ञाचा विश्वास । समर्थ
 म्हणोनि धरिली कांस । देवा न लावीं अवकाश ॥ दर्शन
 देई आतांची ॥ ३६ ॥ दैव माझे आडवें पडलें । म्हणोनि येणें
 तुझे न घडलें ॥ गगन कोसळोनि पडलें । देवा कैसें मजवरी
 ॥ ३७ ॥ कोणता प्रतिबंध झाला । वाटे येतां पडला घाला ॥
 किंवा माझा त्यागचि केला । सर्व लज्जा टाकुनी ॥ ३८ ॥
 ऐसें कैसें विपरीत झालें । पायीं पडतां लोटोनि दिलें ॥
 शरणागतातें उपेक्षिलें । समर्थानें ॥ ३९ ॥ आतां कैसें वांचावें ।
 वांचोनि दुःखचि भोगावें ॥ प्राणांसी मुकावें । हेंचि बरें
 ॥ ४४० ॥ स्वामीचा वियोग साहीना । सर्वज्ञ स्वामी ऐकेना ॥

मज कोठेंही राहवेना । नमन करितों सद्गुरुते ॥ ४१ ॥
 काळभयें शरण आलों । तुझे पाठीं रिघालों ॥ कैसा धरोनि
 देसी दयाळो । धनुर्धरा श्रीरामा ॥ ४२ ॥ कैसी लज्जा
 सोडिसी । शरणागताची उपेक्षा करिसी ॥ नमन करितां
 कापिसी । मान देवा दीनाची ॥ ४३ ॥ लोकीं दुष्टें गांजिलें ।
 खातें तुम्हीं सोडविलें ॥ स्वयें तुम्हींच त्यागिलें । तरी कैसें
 करावें ॥ ४४ ॥ आतां कोणाचें करावें स्मरण । कोण करील
 समाधान ॥ देवा तूतेंच करितों नमन । रक्ष आतां दयाळा
 ॥ ४५ ॥ मातेनें बाळ परतें केलें । रागें जरी सोडिलें ॥
 तथापि रूदन करूनि लोळे । माते करितां ॥ ४६ ॥ तेंवि माझे
 जीवन । दत्तात्रेया तुझे चरण ॥ माझा कळवळा दयाघन ।
 येऊं देई तुज आतां ॥ ४७ ॥ वेडावांकुडा अज्ञान । मूर्ख
 झुल्लक बुद्धिहीन ॥ कैसा तरी तुझा जाण । आतां काय पाहसी
 ॥ ४८ ॥ तूं माय मी बाळ तान्हे । तुजवीण एकटें दैन्यवाणें ॥
 सद्गुरु आतां धांवूनि येणें । विलंब देवा न लावीं ॥ ४९ ॥
 हाका मारितों वारंवार । अंतरीं वाटे हुरहुर ॥ सद्गुरो माझा
 विसर । पडों न द्यावा ॥ ४९० ॥ देवा आतां काय
 करूं । लोकीं कैसा धीर धरूं ॥ वांचूं किंवा मरूं ।
 मातें कांहीं सुचेना ॥ ५१ ॥ प्राण तरी कैसा देऊं ।
 तुजवीण कैसा राहूं ॥ सद्गुरुआतां कोठें जाऊं । कोठें राहूं
 कवणेपरी ॥ ५२ ॥ अंतरीं दुःख होय । कोणतें सांगतां
 ही नये ॥ तूंच जाणसी सद्गुरुमाये । काय सांगूं सर्वज्ञा
 ॥ ५३ ॥ माझी अंतरींची हळहळ । तूंचि करिसी शीतळ ॥
 देवा माझी कळवळ । तूजच असे ॥ ५४ ॥ तूंच जरी कृपा
 करिसी । धांवोनि माझे समाधान करिसी ॥ तरीच माझा

हृषीकेशी । प्राण राहे ॥ ५५ ॥ नाही तरी वाहवळों । चिंता-
 डोही बुडालों ॥ काहीं आतांच दयाळो । अनंतवळा सहुरो ॥ ५६ ॥
 जीव जाय तोंवरी अंत । काय पाहसी दयावंत ॥ माझा तूंतें
 लक्ष्मीकांत । भार झाला फारसा ॥ ५७ ॥ माझा प्राण जातां ।
 तुम्ही स्वस्थ होऊनि पाहतां ॥ ऐसा कैसा तत्वतां । विचार
 केला अंतरीं ॥ ५८ ॥ जरी माझा प्राण गेला । तुझेच ठायीं
 हेतू गुंतला ॥ तूतें न सोडीं दयाळा । जीत मेल्या कदापि
 ॥ ५९ ॥ सूर्य अंधारीं लोपला । मुंगीनें हत्ती गिळिला ॥
 देवा तैसा उगा झाला । सहुरूचा पराक्रम ॥ ४६० ॥ माझा
 अंगिकार करितां । शंका वाटे लक्ष्मीकांता ॥ मज पाऊलें
 दाखवीं आतां । खंती वाटे अंतरीं ॥ ६१ ॥ मी काय तुझे
 हिरोनि घेतों । किंवा तूतें कैद करितों ॥ काय तुझा नाश
 होतो । दर्शन देतां पायांचें ॥ ६२ ॥ कैसा त्यागिसी अधो-
 क्षजा । अनादिसिद्धा आनंदबीजा ॥ कंठी प्राण आला
 माझा । लज्जा कैसी सोडिली ॥ ६३ ॥ माझा होतसे अंत ।
 तूं तों बैसलासी निवांत ॥ ऐसा कैसा रमाकांत । शरणागत-
 वत्सल तूं ॥ ६४ ॥ विनंतीची सीमा झाली । मति माझी
 भांबावली ॥ जैसी माझी गति झाली । देवा तैसी जाणसी
 तूं ॥ ६५ ॥ देवा आयुष्य चालिलें वांया । रोगें व्यापिली
 काया ॥ विलंब लाविसी दत्तात्रेया । असंत दयाळु असतां-
 ही ॥ ६६ ॥ आधींच थोडें जीवन । तेंही चालिलें निघून ॥
 अजूनही स्वामीचे चरण । दृष्टी न पडती ॥ ६७ ॥ अंतकाळ
 जवळ आला । करुणा भाकीं वेळोवेळां । स्वामीसेवेचा सोहळा ।
 कधीं पाहावा सर्वज्ञा ॥ ६८ ॥ आयुष्य निघोनि गेलें । अंतरीं
 जरी दाविली पाउलें ॥ तेणें माझे काय झालें । समाधान

॥ ६९ ॥ झालें कंठा अवरोधन । कैसें करावें गुणवर्णन ॥
 कोणत्या प्रकारें सेवन । अंती घडे मज देवा ॥ ४७० ॥ माझे
 मनींचा उल्हास । मनीं जिरला जगन्निवास ॥ कांहींच माझी
 हौस । पुरविली नाहीं समर्था ॥ ७१ ॥ मनांत होतें चरण पहावे ।
 चरण सेवूनि रहावें ॥ लोकीं सोहळे भोगावे । सद्गुरूचे सेवेचे
 ॥ ७२ ॥ सद्गुरूचें उच्छिष्ट । खाऊनि रहावें संतुष्ट ॥ गुण-
 वर्णावे स्पष्ट । सद्गुरूचे ॥ ७३ ॥ स्वामीमुखाची वाणी ।
 नित्य एकावी कानीं ॥ स्वामीचे आज्ञेकरूनी । वर्तावें जर्गी
 ॥ ७४ ॥ स्वामी आज्ञा करतील जेथें । आनंदें रहावें तेथें ॥
 स्वामी सेवेस भावार्थें । लोक लावावे ॥ ७५ ॥ नित्य दर्शन
 घ्यावें । तीर्थप्रसाद सेवावे ॥ हितगूज आपुलें सांगावें । नित्य
 स्वामीतें ॥ ७६ ॥ स्वामीतें प्रश्न पुसावे । स्वामीनीं समाधान
 करावें ॥ आपुला म्हणोनि वागवावें । लोकीं मज ॥ ७७ ॥
 हृदयीं स्वामीचे चरण । धरोनि रहावें आनंदघन ॥ नित्य
 करावें कीर्तन । स्वामीपुढें ॥ ७८ ॥ असावा स्वामींचा
 आधार । स्वामीनींच घ्यावा समाचार ॥ इतर लोकांसी पदर ।
 पसहूं नये म्यां ॥ ७९ ॥ मज कोणाची आशा नसावी ।
 स्वामीनीं वृत्ती चालवावी ॥ स्वामी सांगतील तैसी व्हावी ।
 धर्तणूक माझी ॥ ४८० ॥ कोणाचेही आधीन । म्या न व्हावें
 दयाघन ॥ अखंड स्वामीचे चरण । सेवूनि रहावें ॥ ८१ ॥
 महानुभव संतांची । संगती असावी सद्गुक्तांची ॥ सेवा
 घडावी साधूंची । अंगेंच मज ॥ ८२ ॥ कांहीं काळ देवाधि-
 देवा । ऐसी करावी तुझी सेवा ॥ मग माझा देह पडावा ।
 तुझे चरणीं ॥ ८३ ॥ हा देह पावतां पतन । तत्कालचि दुसरा
 देह घरीन ॥ स्वामीचे बरोबरचि राहीन । निरंतर ॥ ८४ ॥

घालीन स्वामीतें स्नान । मांडीन स्वामीचें आसन ॥ आपुले
 हातीं धुवीन । वस्त्रें स्वामीचीं ॥ ८५ ॥ स्वामीसी पाहिजे तैसें
 अन्न । तत्कालचि सिद्ध करीन ॥ आपुले हातीं वाढीन ।
 जेवितील स्वामी ॥ ८६ ॥ काढीन स्वामीचें ताट । सेवीन
 स्वामीचें उच्छिष्ट ॥ स्वामी पुढें वागेन स्पष्ट । सेवक होवोनि
 ॥ ८७ ॥ तांबूल देईन । मीच उगाळ घेईन ॥ स्वामीचे गुण
 गाईन । ऐकेन कार्नी ॥ ८८ ॥ वेदसार सिद्ध बोल । स्वामी
 सांगतील सखोल ॥ ऐकोनि निश्चळ । सन्निध राहीन स्वामीचे
 ॥ ८९ ॥ निकट वर्तेन समोर । उभा राहीन निरंतर ॥ सद्गु-
 रूचे सेवेसी तत्पर । राहीन मी ॥ ४९० ॥ स्वामीची शेज
 घालीन । गुरू करतील शयन ॥ करीन पादसेवन । सद्गुरू
 स्वामीचें ॥ ९१ ॥ हितगुजाच्या गोष्टी । स्वामी सांगतील
 कृपादृष्टी ॥ होईल आनंदाची वृष्टि । सेवितां चरण ॥ ९२ ॥
 स्वामीचे आर्क्षकरून । सन्निधची करीन शयन ॥ प्रातःकाळीं
 उठोन । उठवीन स्वामीतें ॥ ९३ ॥ अंतरीं धरौने हेवा ।
 करीन स्वामीची सर्व सेवा ॥ माझे सेवन सद्गुरू देवा । गोड
 वाटावें ॥ ९४ ॥ ऐसें स्वामीचें सेवन । कल्पकोटी करीन ॥
 कदापी स्वामीचे चरण । सोडणार नाहीं ॥ ९५ ॥ मी तों
 स्वामीचे जवळ । अखंड राहीन सर्वकाल ॥ सद्गुरूतें अर्धपळ ।
 विसंबणार नाहीं ॥ ९६ ॥ जेव्हां जेथें ज्ञानविग्रह । स्वामी
 अवतरती निःसंदेह ॥ तेव्हां तेथें माझा देह । सेवेसि व्हावा
 स्वामीचे ॥ ९७ ॥ ऐसा माझा सद्गुरूचा । अखंड योग राहो
 साचा ॥ सदा राहीन स्वामीचा । शिष्य होवोनी ॥ ९८ ॥ जें
 तुमचें आदि पीठ । ज्यातें बोलती वैकुण्ठ ॥ मातें नलगे
 सांगतों स्पष्ट । सद्गुरू स्वामी ॥ ९९ ॥ एवं माझा मनोरथ ।

सर्वज्ञा जाणतोसी यथार्थ ॥ आतांच पूर्ण कराया समर्थ ।
 तूंच अससी ॥ ५०० ॥ यांत कांहीं न्यून झालें । विलंब
 लावूनि दर्शन दिलें ॥ तथापि न्यूनत्वचि आलें । ब्रीदावळीसी
 ॥ १ ॥ आतांचि द्यावें दर्शन । आतांच द्यावें अमयदान ॥
 तरीच माझे मनोरथ पूर्ण । केले ऐसें होईल जी ॥ २ ॥ विलंब
 लावूनि दाविले पाय । तरी माझी हौस पुरली काय ॥
 म्हणोनि आतांच माझी हायहाय । शांत करणें दयाळा ॥ ३ ॥
 आतांच लागली तळमळ । काळांतरीं करिसी शीतळ ॥ तरी
 कैसें घननीळ । व्हावें तैसें मिळावें ॥ ४ ॥ व्हावें तैसें
 आतांच देई । देऊनि ठेवीं आपुले पार्यीं ॥ ह्याच प्रसंगीं
 सद्गुरू आई । हौस माझी पूर्ण करीं ॥ ५ ॥ क्षणक्षण काळ
 चालिला । अंतरीं लागली हे ज्वाळा ॥ दयासिंधो गोपाळा ।
 शीतळ करणें आतांची ॥ ६ ॥ तूं कैवल्य कल्पतरु अससी ।
 काय अशक्य समर्थासी ॥ पाहिजे तैसे पूर्ण करिसी । मनो-
 रथ माझे सर्वज्ञा ॥ ७ ॥ भरंवसा घरोनि वाट पाहतों । जिवें
 भावें करुणा भाकितों ॥ शरण येउनि विनंती करितों ।
 मस्तक ठेवूनि पायांवरी ॥ ८ ॥ अंजुळी पसरोनि भिक्षा
 मार्गें । आतांच देई आपुल्या अंगें ॥ सर्वज्ञ समर्था ऐसिया
 प्रसंगें । उपेक्षूं नको समदर्शी ॥ ९ ॥ थोडक्यासाठीं नारा-
 यणा । कासया करितोसि विटंबना ॥ फार भोगिल्या
 यातना । पाव आतां सहुरो ॥ ५१० ॥ अनाथावरी क्षोभे
 करिसी । दीनावरी अस्र बांधिसी ॥ पायां पडतां लोटोनि
 देसी । योग्य कैसें दयाळा ॥ ११ ॥ मी तों सर्वस्वी अन्यायी ।
 हात जोडोनि पडतों पार्यीं ॥ आतां गुणदोष कायी ? ।
 विचारिसी माझे ॥ १२ ॥ तुझिये विरहग्रहें । ग्रासलों मी

पाहसी काय ॥ घांव घालोनि लवलाहें । सोडवीं मज ॥ १३ ॥
 चिंताधामीण डसली । तेणें अज्ञानमूर्च्छा आली ॥ गुरू
 गारोड्या घांव घालीं । वेगें मातें वांचवीं ॥ १४ ॥ भ्रमव्याळें
 गिळिलें । देवा कंठीं प्राण उरले ॥ चक्रधरा घांवोनि सोड-
 विलें । पाहिजे आतां ॥ १५ ॥ मोहांधकाराची रजनी । घोर
 जाळीं पडलों व्यसनीं ॥ सद्गुरू तूं प्रचंड तरणी । उदयास
 येई दयाळा ॥ १६ ॥ दुःखप्रलयहुताशन । चहूंकडे भडकला
 जाण ॥ कृपावलोकनार्चे सिंचन । करीं वेगें दयाळा ॥ १७ ॥
 नाना क्लेशांचा सागर देखा । त्यांत बुडालों लक्ष्मीनायका ॥
 आतां आपुली चरण नौका । दावोनि तारीं समर्था ॥ १८ ॥
 कितीक द्यावा परिवार । सर्व जाणसी अंतर ॥ करितों
 साष्टांग नमस्कार । सद्गुरुराया ॥ १९ ॥ माझे दुःख तूंच
 जाणसी । कोणी न जाणें हृषिकेशी ॥ मातें तूंच तारिशी ।
 दुःखसागरापासोनी ॥ २० ॥ प्राण जायाची वेळा । सन्निध
 आली दयाळा ॥ अजूनि कैसा कळवळा । नये माझा ॥ २१ ॥
 माझे काय काय पाहसी । मी तों अवगुणाची राशी ॥ तेथें
 काय निवडिसी ॥ शुभाशुभ ॥ २२ ॥ माझेसाठीं देवाधि-
 देवा । आपुला भांडार खर्चावा ॥ माझा अंजुळी भरावा ।
 भिक्षा घालोनि उदारा ॥ २३ ॥ भांडार तुझा असे पूर्ण ।
 भिक्षा देतां नव्हे न्यून ॥ होऊं नको लोभाधीन । भिक्षा घालीं
 श्रीवरा ॥ २४ ॥ आतां सोडावा आळस । बैसूं नको साव-
 काश ॥ मजविषयीं उदास । होऊं नको सद्गुरो ॥ २५ ॥
 तुम्हांस संकटीं पाडिलें । शरण येऊनि वंदिलीं पाडलें ॥
 माझेसाठीं कुंठित झालें । सामर्थ्य सद्गुरूचें ॥ २६ ॥ दैवहीन
 शरण आला । म्हणोनि मोठा विचार पडला ॥ कोठें जावोनि

बैसला । चिंताक्रांत होवूनी ॥२७॥ जरी ब्रीद गाजविलें नसतें ।
 कोणीच शरण न येतें ॥ मीही तें भोगिलें असतें । प्रारब्ध आपुलें
 ॥२८॥ तुझिये ब्रीदांचा महिमा । आयकिला पुरुषोत्तमा ॥ आशा
 घरोनि पूर्णकामा । भिक्षार्थी आलों तुजपार्शी ॥ २९ ॥
 सेवाहीन तुच्छ दीन । जाणोनि पापी साधनहीन ॥ देवा
 न देसी अभयदान । तरी माझे कोण असे ॥५३०॥ तुजवांचोनि
 सद्गुरुराया । कोणास येईल माझी दया ॥ समर्था तुझेच
 पायां । पडतों आतां ॥ ३१ ॥ दुःखी होतां अंतर । कोणी
 न घे समाचार ॥ देवा तूतें नमस्कार ॥ करितों स्वामी ॥३२॥
 दयासिंधो करुणाघना । समदर्शी पतितपावना ॥ दिनानाथ
 अससी जाणा । दत्तात्रेया तुज नमो ॥३३॥ सर्वतः स्फुरसी
 ऐकसी । सर्वांचा समाचार घेसी ॥ मातें कैसा न देसी ।
 अभयदान ॥ ३४ ॥ कोणता राग आला । ममता लावूनि
 कापिसी गळा ॥ होऊं पाहसी मोकळा । मारूनि मज
 ॥ ३५ ॥ आधीं लाविलें सेवे । आतां आम्ही कैसें रहावें ॥
 कोठें जाऊनि पहावें । हृदयस्थासी ॥ ३६ ॥ देवा तूतें आळ-
 वितां । अंतकाळ झाला अनंता ॥ तूज आहे माझी ममता ।
 दत्तात्रेया ॥ ३७ ॥ अत्यंत अंत पाहणें । तूतें नाहीं श्लाघ्य-
 वाणें ॥ पायां पडतां लोटोनि देणें । योग्य नाहीं तुज गुरो
 ॥ ३८ ॥ आम्ही कोणाचे मुखाकडे पहावें । कोणास काकु-
 लती यावें ॥ कोणें मातें सांभाळावें । तुजवांचोनि ॥ ३९ ॥
 एवढा करुणेचा सागर । कैसें द्रवेना अंतर ॥ करुणा भाकितां
 उशीर । फार झाला दयाळा ॥ ५४० ॥ तुझिये निद्रेचे वेळां ।
 येवूनि करितों गलबला ॥ म्हणोनि माझा कंटाळा । करि-
 तोसि काय ॥ ४१ ॥ नकळे कोणता राग आला । हांका

मारितों वेळोवेळां ॥ आतां धांवणें दयाळा । सहुरु स्वामी
 ॥ ४२ ॥ तुम्ही जरी त्याग केला । तरी माझा जन्मचि ठ्यर्थ
 गेला ॥ तुमचे ब्रीदासि लागला । बोल स्वामी ॥ ४३ ॥ तुज भक्त
 असती अनेक । परी मजला स्वामी तूंचि एक ॥ आतां
 विलंब रमानायक । लावूं नको दयाळा ॥ ४४ ॥ तूंचि माझा
 विश्राम होसी । तूंचि माझा आश्रय अससी ॥ तुझियेवांचोनि
 परदेशीं । पडलों देवा ॥ ४५ ॥ आतांचि अनाथनाथा ।
 धांव घालीं सहुरुदत्ता ॥ तुझे पार्यीं ठेविला माथा । समर्थ
 देवा सर्वज्ञा ॥ ४६ ॥ देवा तुझा मी पूर्व पुत्र । कामीक खोटा
 अपवित्र ॥ उपेक्षूं नको तुझेच तंत्र । आहे आतां सहुरु
 ॥ ४७ ॥ मी तुझा दीन सखा । मातें लेखूं नको परका ॥
 नमन करितों लक्ष्मीनायका । भेट देईं मज आतां ॥ ४८ ॥
 देवा तुझा दीन दास । आतां देऊं नको त्रास ॥ नमस्कार
 जगन्निवास । करितों तुज ॥ ४९ ॥ नमस्कारावांचोनि ।
 आम्हीं काय करावें साधन ॥ काय द्यावें नारायण । जेणें
 प्रसन्न होसी तूं ॥ ५० ॥ मी तों ठार्यांचा आळसी । भया-
 भीत अधैर्यराशी ॥ माझा अंत काय पाहसी । दीनदयाळा
 सर्वज्ञा ॥ ५१ ॥ जैसा तैसा तरी तुझा । सांभाळ करीं वेगें
 माझा ॥ शरण आलों माझी लज्जा । तुझे हातीं सहुरो
 ॥ ५२ ॥ आतां माझे जीवन । सहुरो तुझेच आधीन ॥
 करुणा भाकितों येवूनि शरण । विलंब आतां न लावीं
 ॥ ५३ ॥ तुम्ही सर्वज्ञ गोसावी । आतां माझी कींव यावी ॥
 माझी लज्जा सांभाळावी । शरण आलों म्हणोनि ॥ ५४ ॥
 शरण आलियाची लज्जा । बाळगावी सर्वज्ञ राजा ॥ दत्ता-
 त्रेया आहे तुझा । कैसा तरी शिष्य मी ॥ ५५ ॥ घडली नाही

तुझी सेवा । म्हणोनि माझा वीट न यावा ॥ आतां प्रति-
 पाळचि करावा । इच्छितों तैसा सर्वज्ञा ॥ ५६ ॥ माझे
 अत्यंत सामान्यपण । नको पाहूं दयाघन ॥ शरण येवूनि तुझे
 चरण । वंदितों मी सहुरो ॥ ५७ ॥ धरीं माझा अभिमान ।
 हातीं घेई धनुष्यबाण ॥ सहुराया निर्वाण । माझे आतां न पहावें
 ॥ ५८ ॥ देवा तूतें वारंवार । हात जोडोनि नमस्कार ॥
 करितों माझा समाचार । घेई आतां दयाळा ॥ ५९ ॥ आतां
 द्रवूं दे अंतर । मागुती करितों नमस्कार ॥ धांव आई सत्वर ।
 दत्तात्रेया सहुरो ॥ ६० ॥ देवा उणें अथवा आगळें । यथाम-
 तीनें आळविलें ॥ गोड करोनि घेतलें । पाहिजे सर्व ॥ ६१ ॥
 जैसी माझी मती । तैसें आळवितों श्रीपती ॥ अधिक कोठोनि
 कृपामूर्ती । आणूं आतां ॥ ६२ ॥ आतां स्वामीनीं संतुष्ट
 व्हावें । माझे समाधान करावें ॥ शरण आलों जीवें भावें ॥
 आस स्वामीचरणांची ॥ ६३ ॥ मातें दुसरा आधार नसे ।
 देवा सर्वथा तुझाच असें ॥ मिथ्या जरी बोलतसें । तरी कल्प-
 कोटी नरक घडो ॥ ६४ ॥ देवा तुझीच आशा धरोनि । वाट
 पाहें दीनवाणी ॥ आतां माझी हांक तुझे कार्णी । पडों देई
 सर्वज्ञा ॥ ६५ ॥ तूतें भाकीत असतां करुणा । कैशा भोग-
 विसी यातना ॥ माझिया जीवींच्या खुणा । जाणतोसी
 दयाळा ॥ ६६ ॥ येई करुणेच्या जळधरा । धांव कृपेच्या
 सागरा ॥ पाव मुक्तीच्या माहेरा । दत्तात्रेया ॥ ६७ ॥ माझी
 कठीण वेळा आली । वेगें येई गुरुमाउली ॥ करीं कृपेची
 साउली । सखया रामा ॥ ६८ ॥ पार्यीं घातलें लोटांगण ।
 आतां न पार्यीं निर्वाण ॥ सहुरू राया आपुले चरण । दावि-
 लेच पाहिजे ॥ ६९ ॥ माझे अपराध सर्व कांहीं । क्षमा करीं

पडतों पार्यी । दत्तात्रेया अनंत उपार्यी । सांभाळ माझा अंगें
 करीं ॥ ५७० ॥ तुझे हृदय अत्यंत कोमळ । मातें गांजी
 विपरीत काळ ॥ सहुरू स्वामी आतां वेळ । लावूं नको
 दयाळा ॥ ७१ ॥ माझे सारिखा निलाजिरा । कोडगा बेशरम
 खरा ॥ कानकोंडा गुरुवरा । तुझे पुढें ॥ ७२ ॥ पाहूं नये
 माझे मुखा । एवढा अपराधी आहे देखा ॥ परंतु तूतें लक्ष्मी-
 नायका । शरण आलों ॥ ७३ ॥ जैसें माझे सामर्थ्य होतें ।
 तैसी करुणा भाकिली तूतें ॥ कैसें करूं देवा मातें । आतां
 कांहीं सुचेना ॥ ७४ ॥ मी तों तुझे आधीन असें । तुजवीण
 माझा प्राण जातसे ॥ सहूरुराया तुझे पिसें । लागलें मज
 ॥ ७५ ॥ शून्य वाटे त्रिलोकीं । तुझिये मुखाकडे अवलोकीं ॥
 माझी दुर्दशा भूलोकीं । सहुरू आतां न करावी ॥ ७६ ॥
 आतां सहुरू पूर्ण कृपा । रूधीं करशील ब्रह्मरूपा ॥ विश्वज-
 नाच्या मायबापा । दत्तात्रेया ॥ ७७ ॥ अनंतवळा अनंतभूजा । अनंत
 गुणा सर्वज्ञराजा ॥ आतां अंगिकार माझा । वेगें करीं
 ॥ ७८ ॥ मजलां आतां नको छळूं । तुजहूनि कोणता
 कृपाळू ॥ धांवोनि येई, हळूहळू । चालूं नको दयाळा ॥ ७९ ॥
 तुझे हातीं सर्व आहे । कृपादृष्टी मजकडे पाहें ॥ आतां मातें
 न साहे । वियोग स्वामीचा ॥ ८० ॥ माझे हृदय परम
 कठीण । आजपर्यंत राहिला प्राण ॥ तेच क्षणीं निर्वाण ।
 व्हावें तुझ्या वियोगें ॥ ८१ ॥ तुझा वियोग साहिला ।
 धिःकार माझे दास्यत्वाला ॥ माझे शिरीं कां न झाला ।
 वज्रपात ॥ ८२ ॥ माझा प्राणही जाईना । सहुरूवांचोनि
 राहवेना ॥ हेतू आशा वासना । सहुरूचरणीं गुंतली ॥ ८३ ॥
 आतां माझा वृत्तांत कळावा । माझा अंत न पाहावा ॥

वेगें येई सहस्र देवा । कृपा करोनी आर्लिगीं ॥ ८४ ॥
 भयंकर व्याघ्रें वधिली गाय । देवा सोढवीं दावूनि पाय ॥
 माझेसाठीं अनंत उपाय । करीं आतां सहस्रो ॥ ८५ ॥
 अनादि देवा विश्वंभरा । अप्रमेया परात्परा ॥ नमो कूटस्था
 अक्षरा । दत्तात्रेया सहस्रो ॥ ८६ ॥ परमेश्वरा पुरुषोत्तमा ।
 नित्यनिरंजना परमात्मा ॥ अनामरूपा परब्रह्मा । दत्तात्रेया
 तुज नमो ॥ ८७ ॥ रामकृष्णा भार्गवा । नृसिंह वामन ह्य-
 ग्रीवा ॥ मत्स्य कूर्म वराह देवा । दत्तात्रेया तुज नमो
 ॥ ८८ ॥ ब्रह्मा विष्णू महेश्वरा । वासुदेवा रमावरा ॥ शूळ-
 षाणी चक्रवरा । दत्तात्रेया तुज नमो ॥ ८९ ॥ सूर्या भास्करा
 चंडाकिरणा । वक्रतुंडा गजानना ॥ सर्वरूपा सर्वाधिष्ठाना ।
 दत्तात्रेया तुज नमो ॥ ९० ॥ लक्ष्मी सरस्वती काली ।
 गिरिजा पार्वती महाकाली ॥ सिंहवाहिनी भद्रकाली ।
 दत्तात्रेया तुज नमो ॥ ९१ ॥ शेषा अनंता वेदव्यासा । यज्ञ-
 र्षभा आदिहंसा ॥ कपिल देवा रघूत्तंसा । दत्तात्रेया तुज
 नमो ॥ ९२ ॥ रमेशा उमेशा वागीशा । सिद्धेशा विद्येशा
 सर्वेशा ॥ जीवेशा परेषा आदीशा । दत्तात्रेया तुज नमो
 ॥ ९३ ॥ एका अनेका एकत्वरहिता । त्राता भ्राता पिता
 माता ॥ सगुण अगुण गुणातीता । दत्तात्रेया तुज नमो
 ॥ ९४ ॥ नमूं शेषा अशेषा । नमूं विशेषा निर्दोषा ॥ परावरेशा
 निःशेषा । दत्तात्रेया तुज नमो ॥ ९५ ॥ नमो विरूपा सुरूपा ।
 नमो अरूपा स्वरूपा ॥ सृष्टी-समष्टी-व्यष्टी-रूपा । दत्तात्रेया
 तुज नमो ॥ ९६ ॥ सीतापते राधिकारमणा । रुक्मिणीनाथा
 जानकीजीवना ॥ कंसनाशका रावणमर्दना । दत्तात्रेया
 तुज नमो ॥ ९७ ॥ अयोध्यापते मथुराधीशा । गोपीरमणा

जानकीशा गोपबलुभा कपीशा । दत्तात्रेया तुज नमो ॥९८॥
 त्रैलोक्यपते वैकुण्ठपते । पार्वतीपते कैलासपते ॥ लक्ष्मीपते
 कैवल्यपते । दत्तात्रेया तुज नमो ॥ ९९ ॥ कर्मज्ञा तत्वज्ञा
 सर्वज्ञा । धर्मज्ञा मर्मज्ञा मनोज्ञा ॥ शरणागत भावाभिज्ञा ।
 दत्तात्रेया तुज नमो ॥ ६०० ॥ शरण आलों समर्थासी ।
 आतां कोठें हांकूनि देसी ॥ दीन दयाळा परदेशी । कोठें
 हिंडूं सांग मी ॥ १ ॥ सदुरुराया कोठें जावें । जाऊनि
 तरी काय करावें ॥ कैसें रहावें वांचावें । दत्तदेवा सदुरो
 ॥ २ ॥ जैसें पक्षहीन पांखरूं । तैसा तुजविणें झालों सदुरू ॥
 सांग आतां कैसें करूं । न सुचे कांहीं मज देवा ॥३॥ आतां
 कसावाचें कर्म । वरूं नको जाणसी धर्म ॥ मानवी मांस
 अस्थी चर्म । कामा नये सर्वथा ॥ ४ ॥ जरी माझा प्राण
 गेला । तुझा खर्च काय उणा झाला ॥ किंवा भार उतरला ।
 कांहीं मस्तकींचा ॥ ५ ॥ तुझें होतें क्रीडन । माझा जाऊं पाहे
 प्राण ॥ ऐसा कैसा नारायण । दयाळू तूं ॥ ६ ॥ आतां
 वार होऊं नको । माझा अंत पाहूं नको ॥ देवा विलंब लावूं
 नको । नमन करितों दयाळा ॥ ७ ॥ नमस्कारेंचि प्रसन्न होई ।
 आतांचि येवूनि दर्शन देई ॥ कृपा करोनि आपुले पायीं । ठेवीं
 मजला सदुरो ॥८॥ अनंत सूर्याच्या कोटी । लोपती प्रकाशाचे
 पोटी ॥ ज्याचे लावण्यें कंदर्प कोटी । लाजोनि दडती ॥९॥
 सौम्यपणें अनंत-शशी । अनादि तपताप नाशी ॥ शरणागताचे
 हृल्लोचनासी । ब्रह्मानंददायक जो ॥ ६१० ॥ मस्तकीं
 बांधोनि जटाजूट । तयावरी रत्नमुगुट ॥ ज्याची प्रभा करी
 घोट । अंधःकाराचे ॥ ११ ॥ वरी मौक्तिकांचे घोंस । तुरा
 शोभे विशेष ॥ ज्यातें पाहतां दुःखनाश । निःशेष होय

॥ १२ ॥ कर्णी कुंडलें तळपती । कपाळावरी ज्यांची दीप्ती ॥
 नेत्रीं पाहतां आनंद देती । मकराकार कुंडलें ॥ १३ ॥ कृपा-
 पूरित नेत्रकमळें । आकर्णीत विशालें ॥ त्रैलोक्यदर्शनीं
 सोज्वळें । आनंद देती ॥ १४ ॥ शोभायमान विशाल । मनो-
 हर ज्याचें भाळ ॥ केशरी चंदन सोज्वळ । असंत शोभे
 ॥ १५ ॥ मध्ये कस्तूरी तिलक । शोभे आनंददायक ॥
 ज्यास पाहतां तहान भूक । हारपे दासाची ॥ १६ ॥
 असंत चारू विबाधर । शोभा देती मनोहर ॥ नासिका पाहतां
 सुंदर । लज्जा वाटे शुकार्ते ॥ १७ ॥ दाडिंबी बीजापरी ।
 दंतपंक्ती मुखाभीतरीं ॥ कौतुकें हास्य करी । वदनकमळ
 ॥ १८ ॥ तांबूलरंग अधरपुटीं । शोभायमान हनुवटी ॥
 कौस्तुभमणी शोभे कंठीं । तेजोमय ॥ १९ ॥ उन्नत शोभती
 स्कंद । हृदयचारू स्तनद्वंद्व ॥ वक्षस्थळीं ब्रह्मानंद । दायक
 ज्याचे ॥ ६२० ॥ जेथें शोभे वैजयंती माळा । जलदवर्ण
 शोभे सांवळा ॥ अंगीं वागती अनंत कळा । दासां आनंद-
 दायक ॥ २१ ॥ वक्षस्थळीं श्रीवत्सलांच्छन । शोभे त्रैलोक्य
 भूषण ॥ मुक्ताहार गळां संपूर्ण । शोभती हृदयीं ॥ २२ ॥
 आवर्त नाभी गंभीर । त्रिवळी मंडित शोभे उदर ॥ कुक्षी
 भाग मनोहर । वर्णितां न येती ॥ २३ ॥ सरळ शोभती
 बाहूदंड । सामर्थ्यवंत उदंड ॥ केयूर भूषणें तेज प्रचंड ।
 असंत शोभती ॥ २४ ॥ करीं रत्नकंकर्णे शोभती । मुद्रिकांची
 असंत दीप्ती ॥ पद्म शोभे एक हस्तीं । एके हातीं सुदर्शन
 ॥ २५ ॥ पीतांबरावरी कंठी सुंदर । कटी मेखळा मनोहर ॥
 मांड्या जानू पोटारिया सुंदर । चरणीं शोभती नेपुरें ॥ २६ ॥
 चिन्हें पद्मवज्रांकुश । कोमळ आरक्त विशेष ॥ तत्काळ करिती

संसारनाश । पादकमळें जयाचीं ॥ २७ ॥ रत्नखचित सिंहा-
 सन । वरी मृदुतर अस्तरण ॥ खावरी करावें आरोहण ।
 ब्रह्मानंदें ॥ २८ ॥ वाम जानुवरी दक्षिणपाद । शोभा देती
 भक्ताऽभयद ॥ सेवा करिती सुरमुनीसिद्ध । स्तवन
 करिती योगींद्र ॥ २९ ॥ सहस्रफणा मंडित । शेष शिरीं
 छाया करित ॥ वेद उभे मूर्तिमन्त । हात जोडोनी ॥ ३० ॥
 जें परब्रह्म अनामरूप । अनादि सर्वज्ञ आपेआप ॥ दत्ता-
 त्रेय ऐसें नामरूप । भक्तांसाठीं धरिलेंसे ॥ ३१ ॥ परब्रह्म
 चैतन्यकळा । आदिशक्ति भक्तवत्सला ॥ अनादिरूपा
 आनंदकळा । जननी त्रैलोक्याची ॥ ३२ ॥ दिव्यालंकार
 भूषित । दिव्यांबरें परिधानयुक्त ॥ वाम अंकीं शोभत ।
 महालक्ष्मी चित्कळा ॥ ३३ ॥ जें परब्रह्म शाश्वत ॥ तोचि
 दत्तात्रेय मूर्तिमंत ॥ युक्त प्रकारें विराजित । आदी दयाळू
 समदर्शी ॥ ३४ ॥ ऐसें आपुलें वरदरूप । आतांचि दावीं
 आपेआप ॥ आलिगूनि माझा सन्ताप । दूर करावा गुरु-
 राया ॥ ३५ ॥ आक्रोशोनि भाकितों करुणा । आतां
 न करीं माझी विटंबना ॥ पाव आतां लागतों चरणा । सर्वज्ञ
 समर्था सद्वरु ॥ ३६ ॥ मीं तों अन्याय केले फार । तूंतें
 घालितों नमस्कार ॥ आतां माझा विसर । पडों न देई ॥ ३७ ॥
 चिंताग्रस्त वाट पाहें । फार कष्टी होत आहे ॥ धांव देवा
 लवलाहें । दयासिंधो समदर्शी ॥ ३८ ॥ फार छळूनि
 दावसी पाय । यांत तूतें लाभ काय ॥ मातें झाली हाय-
 हाय । आतांच पावें मज देवा ॥ ३९ ॥ आतां कांहीं दोष
 गुण । नको पाहूं करुणाघन ॥ आतां मातें रानोरान ।
 कष्टी न करीं गोविंदा ॥ ६४० ॥ आतां कांहीं राहवेना

राहूनि कांहीं करवेना ॥ कोठेंही यातना सोसवेना । न सुचें
 कांहीं साधन ॥ ४१ ॥ दत्तात्रेया संकटीं पडलों । चिन्ता-
 ढोहीं बुडालों ॥ दुःखसागरीं वाहवलों । काठीं वेगें
 समर्था ॥ ४२ ॥ नाशिवन्त काया आमुचीं । क्षणभंगूर दों
 दिवसांची ॥ ऐसें असतां कासयाची । मार्गप्रतिक्षा करि-
 तोसी ॥ ४३ ॥ काया शेवटीं जायाची । म्हणोनि धरिली
 कांस तूमची ॥ नमस्कार घालितों याची । लज्जा शंका
 सहूरु तूतें ॥ ४४ ॥ चरणीं घालितों लोटांगण । आतांच
 करीं समाधान ॥ सहूरु राया आनंदघन । दत्तात्रेया दयाळ-
 ॥ ४५ ॥ येई आतां तांतडी । सहूरु राया घालीं उडी ॥
 शरण आलों म्हणोनि काठीं । दुःखसागरा पासोनी ॥ ४६ ॥
 चरणीं ठेविला माथा । धांव आतां सहूरु नाथा ॥ कृपा-
 सिंधू समर्था । सर्वज्ञ देवा दयाळा ॥ ४७ ॥ माझे हृदय
 स्वामी जाणसी । विनंती करितों ती ऐकसी ॥ समर्थ
 असतां अंत पाहसी । हें सर्वज्ञासी अनुचित ॥ ४८ ॥
 देवा माझे हृदयीं अससी । मज देशोदेशीं हिंडविसी ॥
 सर्वत्र असतां दडोनि राहसी । जेथें तेथें ॥ ४९ ॥ आम्ही
 कैसें पहावें । कोठें कोठें फिरावें ॥ कोणतें साधन करावें
 सांग देवा ॥ ५० ॥ नाना साधनें बोलिलीं । तीं तों
 तुम्हींच निव्व केलीं ॥ म्हणोनि लोटांगणें घालीं । चरणीं
 सहूरुचे ॥ ५१ ॥ मज कांहींच साधन करवेना । वियोग
 तुझा साहवेना ॥ आतां कैसी योजना । करावी स्वामी ॥ ५२ ॥
 आतां स्वामीनींच सर्व करावें । मातें हृदयीं धरावें ॥
 माझे मनोरथ पुरवावे । शरण आलों म्हणोनी ॥ ५३ ॥
 माझे कांकू कांहींच नाहीं । सर्वज्ञ राया पडतों पायीं ॥

आहें सर्वांगी अन्यायी । परी तुझा असें ॥ ५४ ॥ सर्व
 साधनाचें साधन । तुझें पायीं करितों नमन ॥ तुझें करितों
 नामस्मरण । हाचि माझा स्वधर्म ॥ ५५ ॥ तुम्हातें भाकितों
 करुणा । हेंच माझें अनुष्ठान जाणा ॥ धर्म-कर्म-योग नाना ।
 नाम तुझें सदुरो ॥ ५६ ॥ मुखीं नाम हृदयीं पाय ।
 अन्य साधनाचें काम काय ॥ प्रसन्न होसी दत्तात्रेया ।
 नमस्कारमात्रें ॥ ५७ ॥ गजेन्द्रें कोणतें साधन केलें । त्यातें
 कैसें सोढविलें ॥ युद्धीं पक्षिणीचीं पिलें । स्मरण करितां
 रक्षिलीं ॥ ५८ ॥ तुझें प्रेम दाटे पोटीं । याच आमुच्या
 साधन कोटी ॥ नानासाधन हिंपुटी । कासया व्हावें
 ॥ ५९ ॥ माझें सर्व साधनांचें सार । स्वामीस घालितों
 नमस्कार ॥ सदुरू राया माझा भार । तूंचि वाहसी
 ॥ ६० ॥ आतां माझी दीनता । पाहोनि पावावें रमा-
 कांता ॥ नमन करितों क्षमावन्ता । भेट देई लवकरी ॥ ६१ ॥
 वेगें देई दर्शन । करीं माझें समाधान ॥ मागुती करितों
 साष्टांग नमन । दत्तात्रेया सदुरो ॥ ६२ ॥ तुजचि माझा
 गौरव । अंगें करणें असे देव ॥ जाणोनि माझा अंतर्भाव ।
 वेगें धांव दयाळा ॥ ६३ ॥ कोठें गुंतवूं नको दयाळा ।
 नमन करितों वेळोंवेळा ॥ मज कोणाचाही बांधेला । न करीं
 आतां दयाघना ॥ ६४ ॥ चक्षुहीन पादहीन । शक्तिहीन
 साधनहीन ॥ बुद्धिहीन रानोरान । कोठें फिरूं मी दयाळा
 ॥ ६५ ॥ तुझिये द्वारीं उभा राहिलों । तूतेंच शरण आलों ॥
 सदुरू तुझेच पायीं पडलों । सर्वज्ञ-समर्था करुणाघना
 ॥ ६६ ॥ आतां कोठें दवडिसी । कोठें कोठें हिंडविसी ॥
 कोणत्या राना मोकलिसी । शरणागत वत्सल तूं ॥ ६७ ॥ शीत

उष्ण तहान भूक । मजकरवीं सोसविसी देख ॥ यांत
 तुझी लक्ष्मीनायक । तृप्ती कायसी ॥ ६८ ॥ तूंचि आमुची
 गती अससी । आम्हां व्याघ्रदिकां हार्ती भक्षविसी ॥
 कोठें नेऊन मारिसी । उपवासीं मज ॥ ६९ ॥ तरी माझे
 चाले काय । मीं तों धरिले तुझे पाय ॥ माझे प्राणाचा
 अपाय । कैसा करिसी शरण येतां ॥ ६७० ॥ माझे तन-
 मन-धन । सर्व कांहीं जीव प्राण ॥ तूंच आहेस नारायण ।
 देणें घेणें कायसें ॥ ७१ ॥ तूतें द्यावया पाहीं । माझे
 पाशीं कांहींच नाहीं ॥ सहुरुराया सगळा मीही । तुझाचि
 असें ॥ ७२ ॥ मी माझे कांहीं असावें । तें तूतें मी द्यावें ॥
 तुमचेंच आहे आघवें । मज समवेत ॥ ७३ ॥ आतां
 तूतेंच सारें करणें । मज मारणें अथवा वांचविणें ॥ माझा
 समाचार घेणें । तूजचि देवा ॥ ७४ ॥ मज जरी दुःख
 झालें । तरी तुझेच नांव बुडालें ॥ तुझीच वंदीत असतां
 पाऊलें । दुःखी आम्हीं कां व्हावें ॥ ७५ ॥ मी अधैर्य-
 राशी कातर । तूं जाणसी अंतर ॥ लोटोनि द्यावयाचा
 विचार । कैसा करिसी दयाळा ॥ ७६ ॥ मी तुझे वियो-
 गेंच मेलों । मज काय मारिसी दयाळो ॥ दयाळू जाणोनि
 शरण आलों । उपेक्षूं नको सर्वज्ञा ॥ ७७ ॥ मीं तों आधींच
 दुःखी आहे । कधीं येशील वाट पाहें ॥ भरंवसा धरोनि
 वंदिताहें । पाउलें समर्थाचीं ॥ ७८ ॥ आतां मातें भेट
 द्यावी । पाहिजे तेथें नेऊनि ठेवीं ॥ जैसें पाहिजे तैसें
 वागवीं । तुझा आहे म्हणोनी ॥ ७९ ॥ माझे अंतरींचें
 गुज । जाणोनि रक्षीं आतां मज । साष्टांग नमस्कार करितो
 तुज । सर्वज्ञ-समर्था सहुरो ॥ ८० ॥ आधींच तुझिये

भायेनं भ्रमळो । आणीक भ्रमविसी दयाळो ॥ नामरूपी
 भांवावळो । न सुचे कांहीं ॥ ८१ ॥ आम्हांस जरी गुंत-
 विलें । तुम्हासीच पाहिजे सोडविलें ॥ येथें आमुचें कांहीं
 न चाले । तूंचि जाणसी ॥ ८२ ॥ दत्तात्रेया माझे हित ।
 जें काय आहे उचित ॥ तेंचि करावें त्वरित । सर्वज्ञ-देवा
 ॥ ८३ ॥ तूं भवरोग-वैद्य अससी । सर्व चिकित्सा करिसी ॥
 तैसेंच सार्ते औषध देसी । अधिकार पाहोनी ॥ ८४ ॥
 चिकित्सा माझिये रोगाची । तुम्ही आधीं केली साची ॥
 आतां माझे मनोरथाची । पूर्णता करावी ॥ ८५ ॥ मी तों
 कांहींचि नेणें । माझे हित सहुरू जाणे ॥ तेंचि माझे हार्ती
 देणें । नलगे अन्य ॥ ८६ ॥ मज तरी तूंच व्हावा । दुसरा
 संबंध नसावा ॥ निरंतर तुझीच सेवा । घडावी मज ॥ ८७ ॥
 जें कांहीं सांगतां येईना । त्याही जाणसी अंतर-खुणा ॥
 माझा शेवट नारायणा । तूंचि लावीं निजांगें ॥ ८८ ॥
 आम्ही कुपथ्य कीजेल । तें तूतेंचि निस्तारावें लागेल ॥
 ऐसें समजोनि न लावितां वेळ । उचित असेल तें करावें ॥ ८९ ॥
 तुज वांचोनि माझी चेष्टा । कांहीं न होय देवा वरिष्ठा ॥
 ऐसें समजोनि सर्वा-वशिष्ठा । योग्य असेल तें करावें ॥ ९० ॥
 जेणें माझे समाधान राहे । जें काय माझे हित आहे ॥
 तें तूतेंच माहित आहे । अंतरसाक्षी सर्वज्ञा ॥ ९१ ॥ वरवें
 जाणोनि माझे हित । जें तुज असेल उचित ॥ तेंचि आतां
 त्वरित । सहुरू स्वामी करावें ॥ ९२ ॥ मी तों कांहींच
 नेणें । परी तूतें माझे हित करणें ॥ व्यर्थ जाऊं न देणें ।
 आयुष्य माझे ॥ ९३ ॥ माझे अंतरींची हळहळ । जेणें
 होईल शीतळ ॥ तुज ठाऊक आहे सकळ । शरणागत

हितकरा ॥ ९४ ॥ मज अपार ऐश्वर्य दिलें । अथवा
 इंद्रपद भोगविलें ॥ तेणें माझें समाधान झालें । ऐसें न घडे
 ॥ ९५ ॥ यावत् तुमची भेट झाली नाही । मज शब्द
 सांगितले नाही ॥ तावत्पर्यंत माझें पाहीं । समाधान सर्वथा
 घडेना ॥ ९६ ॥ तोंवरी तडफडितचि असें । परदेशींच
 एकला वसें ॥ तुजवीण माझा कोणी नसे । समाधान-
 करिता ॥ ९७ ॥ तोंवरी मी दुःखीच असें । तोंवरी माझें
 दैन्य न नासे ॥ तावत् माझ्या अंतरीं वसे । चिंता हळहळ
 तळमळ ॥ ९८ ॥ जरी मी तडफडितची राहिलों । चिंता
 ग्रस्तचि वाहवलों ॥ तळमळतचि मेलों । तरी विरुद्धें गेलीं
 स्वामीचीं ॥ ९९ ॥ म्हणोनि आतां कांहीं । विघ्न होऊं
 न देई ॥ जेणें माथा तुझे पार्यो । ठेवीन ऐसें करावें ॥ १०० ॥
 आतां मातें दर्शनची घावें । देऊनि समाधान करावें ॥
 आपुले पार्यांच ठेवावें । सेवा करवोनी ॥ १ ॥ वारंवार भाकितां
 करुणा । कैसें हृदय द्रवेना ॥ सर्वज्ञ करुणेच्या घना । दत्तदेवा
 ॥ २ ॥ माझी वेडी वांकुडी वर्तणूक । सत्यासत्य बोलणूक ॥
 नाना छंद नाना कौतुक । पाहोनि तुम्ही विटूं नये ॥ ३ ॥
 तूतेंचि सर्व प्रकारें आहे शरण । यांत कांहींच संशय नसे
 जाण ॥ हें मिथ्या असेल तरी पतन । पावेन मी ॥ ४ ॥
 सर्व प्रकारें रुजूचि आहे । तुझीच वाट पाहताहें ॥ तुजवीण
 दुसरें कांहीं न साहें । आण तुझी सर्वज्ञा ॥ ५ ॥ तूंचि माझी
 विश्रांती । तूंचि माझी गती ॥ हे अन्यथा असत्य वचनोक्ती ।
 अधोगती घडो मज ॥ ६ ॥ ऐसें असतां पाहीं । प्रारब्धें
 विपरीत घडलें कांहीं ॥ जाणोनि पारखा न होई । सर्वज्ञ
 देवा ॥ ७ ॥ सर्वज्ञासी कांहीं । सांगायार्चें प्रयोजन नाही ॥

परंतु राहवेना म्हणोनि पाहीं । निवेदन करितों ॥ ८ ॥
 तूं सर्वज्ञ आहेसी । म्हणोनि धोका नाहीं मानसी ॥ सर्व
 कांहीं जाणसी । अंतरभाव सदसत ॥ ९ ॥ माझे करणें
 सर्व कांहीं । तुझे साठींच पाहीं ॥ माझे स्वहित तुझेचि पार्यी ।
 असे सत्य ॥ ७१० ॥ म्हणोनि माझी कांहीं करणी ।
 बरी वाईट घडली भुवनी ॥ लक्ष्यांत आणोनि अंतरज्ञानी ।
 त्याग माझा न करावा ॥ ११ ॥ मी तुझे खोडकर लेकरूं ।
 मूर्ख चपळ भीतरूं ॥ आळसी अपवित्र अधीरूं । अंगिकारीं
 सद्गुरो ॥ १२ ॥ माझे ठार्यी दुर्गुण अशेष । मी कलंकी
 अपराधी निःशेष ॥ आतां मूर्तिमंत दोषाचा दोष । काय
 पाहसी समदर्शी ॥ १३ ॥ ऐशाही दोषांच्या राशी । शरण
 आलों हृषीकेशी ॥ भरंवसा धरोनि समदर्शी । तुझे ब्रीदांचा
 ॥ १४ ॥ तूं अंगिकार करशील सत्य । भरंवसा आहे सत्य
 सत्य ॥ तूंचि मजला त्रिसत्य । आधार आहेसी ॥ १५ ॥
 मातें देशील दर्शन । पाहिजे तैसें अभयदान ॥ दर्शन देऊनि
 करिशील समाधान । आतांच माझे ॥ १६ ॥ ऐसा दृढ
 भरंवसा । धरोनि शरण आलों जगदीशा ॥ सामान्य
 म्हणोनि उपेक्षा । न करीं माझी सद्गुरो ॥ १७ ॥ आतां
 अवधी राहिली नाहीं । दारुण वेळा आली पाहीं ॥ अजून
 बैसविसी कांहीं । धांव दयाळा सद्गुरो ॥ १८ ॥ आतां
 धांवोनि भेटी देई । माथा ठेवितों तुझे पार्यी ॥ मनोरथ
 पुरवीं माझे आई । दत्तात्रेया सद्गुरो ॥ १९ ॥ नाना अन्याय
 होती । नाना विघ्नें कोसळती ॥ नाना प्रकारचीं येती ।
 आडवीं द्वंद्वें ॥ ७२० ॥ मी तों आधींच अज्ञानराशी । माझी
 परीक्षा काय पाहसी ॥ आहे तैसा जाणसी । सर्वज्ञ देवा

॥ २१ ॥ माझे आंगी कर्माकर्म, । नानाविध धर्माधर्म ॥
 लावूं नको जाणसी वर्म । सर्वातीता निष्क्रिया ॥ २२ ॥
 दोन्ही मांडव साजिरे । तूतेंच करणें सारे ॥ ऐसें असतां
 सांवळ्या कांरे । छळिसी मज ॥ २३ ॥ तुझा आहे म्हणोनि ।
 माझे गुण दोष न गणी ॥ आतांचि धांव घालोनी । शर-
 णागतातें सांभाळीं ॥ २४ ॥ आतां सांगावें कैसें । सर्व जाणसी
 आपैसें ॥ कोठेंही चैन नसे । केवीं राहूं दयाळा ॥ २५ ॥
 थकले सारे उपाय । आतां स्वामी करावें काय ॥ कोण
 माझे अपाय । दूर करी तुजविणें ॥ २६ ॥ आतां स्वामी
 त्वरा करावी । माझी आशा पुरवावी ॥ आतां वृथा न दव-
 ढावी । गुरुसेवेची नरतनू ॥ २७ ॥ देवा फार वाटते खंती ।
 प्राण माझे कालवती ॥ तुझा असें मी विपत्ती । न करीं
 माझी सहुरो ॥ २८ ॥ मशकावरी वज्रपात । पिपिल्लिके-
 वरी पर्वत ॥ तैसा माझा अपघात । शरणागताचा न क-
 रावा ॥ २९ ॥ आली अवगतीची वेळा । उडी घालीं
 गोपाळा ॥ नको उपेक्षूं कृपाळा । दत्तात्रेया सहुरो ॥ ७३० ॥
 तूं परम कृपावंत । नको पाहूं माझा अंत ॥ फार वाटताहे
 खंत । सर्व कांहीं जाणसी ॥ ३१ ॥ जैसा चक्षु-पाद-हीन ।
 कंठी उरला प्राण ॥ समाचार घ्यावया कोणी आन ।
 जवळ नाही ॥ ३२ ॥ ऐशी अवस्था माझी झाली । बुद्धि
 चिन्ता-डोहीं बुडाली ॥ व्यर्थ माझी चालिली । वयसा
 देवा ॥ ३३ ॥ पाव दयाळूच्या राजा । क्षमावन्त अनन्त-
 भूजा ॥ अनन्तनेत्रा आहे तुझा । अनन्तश्रोत्रा सहुरो
 ॥ ३४ ॥ अनंतचरणा अनन्तमुखा । अनन्तनामागुणा
 अनन्तसुखा ॥ अनंतबळ तूं माझा सखा । विलम्ब आत

न लावीं ॥ ३५ ॥ माझी काय पाहसी करणी । समदर्शी
 तूं माझा धनी ॥ आतां माझी जाचणी । फार झाली
 ॥ ३६ ॥ आतां यावी माझी करुणा । हात जोडोनि लागतो
 चरणा ॥ आतां न दावीं यातना । दत्तात्रेया दयाळा ॥ ३७ ॥
 तूं माझी माउली । याच वेळे धांव घालीं ॥ आतांच माझी
 आशा पुरविली । पाहिजे देवा ॥ ३८ ॥ जें जें कांहीं
 निवेदावें । तें तें सरलें आघवें ॥ काय आतां सांगावें ।
 रुद्रुराया ॥ ३९ ॥ ऐसें काय राहिलें । जें तुज नाही
 समजलें ॥ सर्वज्ञासी काय ठेविलें । चोरोनि आम्ही
 ॥ ७४० ॥ आतां कैसी विनंती । करावी हे कमळापती ॥
 कैसा तरी काकूळती । येऊं स्वामी ॥ ४१ ॥ कोठवरी दुःख
 सांगूं । कैसी तरी भिक्षा मागूं ॥ आतां कोठवरी भोगूं ।
 वियोग स्वामीचा ॥ ४२ ॥ तुझी आशा मोठीच धरिली ।
 तूं तों निष्ठुरता वरिली ॥ तुझी ब्रीदावळी काय पुरिली ।
 नेवोनि कोणी ॥ ४३ ॥ काय झालें हें दयाळा । कां न येई
 कळवळा ॥ करुणा भाकितों वेळोवेळां । कैसें द्रवेना अंतर
 ॥ ४४ ॥ यापरतें काय करावें । कोणत्या प्रकारें रिझवावें ॥
 वेगीं आतां कळवावें । रिझसी जेणें ॥ ४५ ॥ जेणें तुम्ही
 रिझावें । तेंचि मज हातीं करवावें ॥ रिझणें रिझवणें आघवें ।
 सर्व तुम्हांकडे जी ॥ ४६ ॥ मी सर्व प्रकारें रुजू आहे ।
 स्वामीतें ठाऊकचि आहे ॥ तुझे सार्थी देवा पाहें । काय
 एक न करीं मी ॥ ४७ ॥ तूंचि माझी विश्रांति । परी सर्व
 तुझे हातीं ॥ सर्व कांहीं माझी गती । तूंचि देवा ॥ ४८ ॥
 शरण आलों जिवेंभावे । आतां मातें सांगावें ॥ माझे हातीं
 तें करवावें । जेणें दर्शन देसी तूं ॥ ४९ ॥ माझें सामर्थ्य

सरलें । तुज सर्व निवेदिलें ॥ आतां माझा कांहीं न चाले ।
 उपाय देवा ॥ ७५० ॥ आतां तुम्हीच द्रवावें । मज
 दर्शन घावें ॥ माझे समाधान करावें । नमन करितों म्हणोनी
 ॥ ५१ ॥ माझिये थोडके जीवित्वासाठीं । काय करविसी
 आटाआटी ॥ समर्थ असोनि संकटीं । पाडिलें मज ॥ ५२ ॥
 आतां सोडवीं दातारा । तुजवीण मजला नाही थारा ॥
 भिक्षा घालीं पूर्ण उदारा । अभय देई मज वेगीं ॥ ५३ ॥
 आतां कैसा धीर धरूं । कोणता उपाय करूं ॥ कोठें राहूं
 कोठें फिरूं । दयासिंधो सहुरो ॥ ५४ ॥ देवा आतां अती
 वेळा झाली । माझी अन्तवेळा आली ॥ दयाघना उडी
 घालीं । आंताचि गुरो ॥ ५५ ॥ शरणागतार्ते काय छळणें ।
 दुःखितासी दुःख देणें ॥ मेल्याशींच मारणें । श्लाघ्य
 नव्हे तुज देवा ॥ ५६ ॥ क्षणक्षणा वाट पाहें । भावें करुणा
 भाकितार्हे ॥ सहुरो आतां दावी पाय । नमन करितों तुज
 देवा ॥ ५७ ॥ तूंच अनाथाचा नाथ अससी । नाना
 सकटांपासोनि सोडविसी ॥ शरणागताचा अंगें करिसी ।
 संभाळ तूं ॥ ५८ ॥ दुःखिताचें दुःख दवडिसी । प्रणताचें
 पाळण करिसी ॥ भिक्षुकाचा समाचार घेसी । अचलदान
 देवोनी ॥ ५९ ॥ मजविषयींच काय झालें । करुणा
 सामर्थ्य कोठें गेलें ॥ सहुरुराया आपुलीं पाडलें । दावीं आतां
 ॥ ७६० ॥ तूं जैसा असावा तैसा अससी । तत्काळचि
 घांवसी ॥ विलम्ब कासया लाविसी । परम दयाळो ॥ ६१ ॥
 बोलिलेंच बोलिलें । निवेदिलेंच निवेदन केलें ॥ आतां
 काय राहिलें । दत्तात्रेया दयाळा ॥ ६२ ॥ अजूनै कैसा ना
 द्रवसी । दयाळू असतां अन्त पाहसी ॥ सर्वज्ञ असतां न

येसी । धांवोनि आतां ॥ ६३ ॥ दत्तात्रेया माझे आई ।
 माथा ठेवितो तुझे पार्यी ॥ आतांचि धांवोनि दर्शन देई ।
 मनोरथ पुरवीं दासाचे ॥ ६४ ॥ सत्ता तुझी सारखी । सर्वदा
 वर्ते त्रिलोकीं ॥ माझे कडे अवलोकीं । कृपावन्ता ॥ ६५ ॥
 तुझे सत्तेनें दिनकर । तुझे सत्तें समीर ॥ तुझे सत्तें वैश्वा-
 नर । वर्ते लोकीं ॥ ६६ ॥ तुझे सत्तें जळधर । तुझे सत्तें
 फणिवर ॥ तुझेच सत्तें सागर । मर्यादा न सांडी ॥ ६७ ॥
 तुझेचि सत्तें ब्रह्मा आपण । करी जगताचे सृजन ॥ विष्णू
 करितो पालन । तुझेचि सत्तें ॥ ६८ ॥ तुझे सत्तें महेश ।
 करि जगताचा नाश ॥ तुझे सत्तें सुरेश । इन्द्रपद भोगी
 ॥ ६९ ॥ तुझे सत्तें सुरनर । सिद्ध गन्धर्व किन्नर ॥ ऋषी
 मुनी चराचर । तुझे सत्तें वागती ॥ ७० ॥ मृत्यु तुझेच
 सत्तें । वागे, ग्रासी सर्वाते ॥ तुझी सत्ता मृत्युते । मार-
 णारी ॥ ७१ ॥ तुझे सत्तें तारागण । अम्बरीं वागे निशा-
 रमण ॥ तुझे सत्तें सकल भुवन । वर्ते निके ॥ ७२ ॥ तुझे
 सत्तें वनमाळी । वृक्ष औषधी नाना वल्ली ॥ फळती कार्ळी
 अकार्ळी । तुझी सत्ता अपार ॥ ७३ ॥ दत्तात्रेया, तुझे सत्तें ।
 लक्ष्मी सर्वत्र वागते ॥ जगज्जननी बोलिजेते । तुझे सत्तें
 सद्गुरू ॥ ७४ ॥ ऐसी तुझी अपार सत्ता । सर्वदा ः गे
 सद्गुरुनाथा ॥ आतांच मजला अभय देतां । कोठें गेलां गुरु-
 वर्या ॥ ७५ ॥ तूं कालत्रयीं सारिखा । समदर्शी सर्वसखा ॥
 मजविषयीं लक्ष्मीनायका । उदासीनता न धरी तूं ॥ ७६ ॥
 माझे काय काय कृत्य स्मरसी । काय काय माझे अंगीं
 लाविसी ॥ कितीक आतां अपराध गणिसी । सद्गुराया
 ॥ ७७ ॥ आतां किती विलंब लाविसी । किती तरी अपेष्टा

करिसी ॥ आतां कधीं कृपा करिसी । दयासिंधो समदर्शी
॥ ७८ ॥ तुझेचि हातीं दिधले हात । आतां न करीं माझा
घात ॥ ब्रीद तुझे विख्यात । भुवनत्रयीं सहुरो ॥ ७९ ॥ कष्ट
देवोनि तुष्ट होणें । हें तूतें अश्लाघ्यवाणें ॥ म्हणोनि आतांचि
धांवणें । दत्तात्रेया ॥ ७८० ॥ चोराचेंही अंतर द्रवतें । कैसी
करुणा नये तूतें ॥ श्रमविसी शरणांगतातें । सर्वज्ञ समर्था-
दयाळो ॥ ८१ ॥ कैसा माझा विसर पडला । तुझा स्वभाव
कोठें गेला ॥ सखया आतां कोणता राहिला । विनंतीचा
प्रकार ॥ ८२ ॥ त्रैलोक्याचें पोषण करिसी । नमन करितां
मारिसी ॥ शरण येतां हांकून देसी । दयाळू हें अनुचित
॥ ८३ ॥ सांग आतां दयाळा । कां नये माझा कळवळा ॥ किती
राहिली वेळा । दर्शन घावयाची ॥ ८४ ॥ देवा कांहींच
अवधी राहिली नाही । तूंचि विचारूनि पाहीं ॥ आतां
विलम्ब कांहीं । लावूं नको दयाळा ॥ ८५ ॥ चिन्ताडोहीं
बुडालों । वाट पाहत बैसलों ॥ सहुरू माये दयाळो । येईं
आतां ॥ ८६ ॥ देवा आतांच अंगिकारीं । मातें हृदयीं धरीं ॥
माझे समाधान करीं । सर्वज्ञ देवा ॥ ८७ ॥ आजपर्यन्त देवें
कांहीं । शरणागत उपेक्षिला नाही ॥ येवोनि पडलों तुझे
पार्यीं । त्याग माझा न करीं तूं ॥ ८८ ॥ आतां कितीक वेळ
लाविसी । कधीं माझा समाचार घेसी ॥ वाट पाहत परदेशी ।
बैसलों आहे ॥ ८९ ॥ करोनियां तांतडी । अकस्मातची
घालीं उडी ॥ तुझे पराक्रमाची प्रौढी । अपार आहे ॥ ९० ॥
आतांचे आतां । काय एक न करिसी रमाकान्ता ॥ सर्व गुण
सकळ कळावन्ता । सर्वज्ञ देवा ॥ ९१ ॥ तूतें सर्वथा शरण
आलों । नको विलम्ब लावूं दयाळो ॥ तार आतां घावरलों ।

दीन दयाळो सर्वज्ञा ॥ ९२ ॥ रामा कृष्णा गोविन्दा । दत्ता-
 त्रेया सच्चिदानंदा ॥ दयासागरा निर्द्वेन्द्रा । धांव आतां ॥ ९३ ॥
 माथा ठेविला तुझे पार्यीं । धांव आतां सहूरु आई ॥ आतांचि
 देवा अनंत उपायीं । रक्षीं मज ॥ ९४ ॥ आतां सर्व बोलणें
 सरलें । माझे कंठीं प्राण उरले ॥ धांव धांव पाउलें । दाखवीं
 आतां ॥ ९५ ॥ हातीं घेई सुदर्शन । गुरुराजा दया-पूर्ण ॥
 येई धांवोन । अवधी नाही राहिली ॥ ९६ ॥ आतां कोणती
 अवधी । समर्थ असतां पाहसी ॥ अजुनि कोणता विचार
 करिसी । सर्वज्ञ दयाळा ॥ ९७ ॥ आतां स्वामी उठावें ।
 धांवतचि यावें ॥ अंगेंचि आतां सांभाळावें । तुझा आहे म्हणोनी
 ॥ ९८ ॥ समर्थासी भाकिली करुणा । व्यर्थ न करीं नारायणा ॥
 नको आतां यातना । दाखवूं दयाळा ॥ ९९ ॥ यावा आतां
 कळवळा । अत्री-अनुसूयेच्या बाळा । आतांचि येई अनंतबळा ।
 महापुरुषा सर्वज्ञा ॥ १०० ॥ तुझी अतर्क्य करणी । याच वेळे
 याच क्षणीं ॥ काय एक न करिसी चक्रपाणी । महासमर्था
 सर्वज्ञा ॥ १ ॥ आतां त्वरा करावी । मातें भिक्षा घालावी ॥
 आशा माझी पुरवावी । देऊनि भेटी ॥ २ ॥ सहूरुराया
 बारंवार । साष्टांग करितों नमस्कार ॥ आतां कांहींच उशीर ।
 लावूं नको दयाळा ॥ ३ ॥ शरीर झुरणीस लागलें । नाना रोगें
 व्यापिलें ॥ आयुष्यही सरत आलें । दीनबंधो ॥ ४ ॥ चोर
 मांग गवाशन । यांचेही द्रवतें अंतःकरण ॥ करुणाघनातें
 आलों शरण । दुर्दशा माझी न करावी ॥ ५ ॥ जरी मातें
 अत्यंत छळिलें । गांजगांजून रडविलें ॥ तुझे हातीं काय आलें ।
 ऐसी करितां विटंबना ॥ ६ ॥ रानोरानीं फिरविलें । अथवा
 उपवासीं मारिलें ॥ जरी माझे प्राण गेले । लाभ कोणता

झाला तुज ॥ ७ ॥ एक दिवस मरण आहे । तेथें उपाय
 करिसी काय ॥ वंदित असतां तुझे पाय । चक्र कैसें हाणिसी
 ॥ ८ ॥ निजकर्मचि भोगितों व्यथा । परी तुज शरण आलों
 त्रैलोक्यनाथा ॥ तुझे पार्यीं ठेवितों माथा । दुःख माझे निर-
 सावें ॥ ९ ॥ जें काय मातें दुःख आहे । तें तूंचि जाणसी
 पाहें ॥ तुज सामर्थ्यही आहे । दुःख निरसावयाचें ॥ १० ॥ दुःखाचें
 कराया निरसन । सदुरू तूतें आलों शरण ॥ दुःखचि
 दाविसी दारुण । सर्वज्ञ समर्थ असतांही ॥ ११ ॥ जैसा माझा
 हेतू आहे । तैसा आतांचि पुरवीं पाहें ॥ विलंब लावितां वृथा
 होय । ब्रीदावळी स्वामीची ॥ १२ ॥ व्हावें तैसें अभय
 आतां । जरी न देसी रमानाथा ॥ जरी देसी काळांतरीं
 तत्वता । तरी ब्रीद हें व्यर्थ ॥ १३ ॥ व्हावें तैसें आतांच न
 दिलें । ऐसेंच माझे शरीर गेलें ॥ तुझे वाहवलें । सकळ ब्रीद
 ॥ १४ ॥ तुझे अपार ब्रीद गाजलें नसतें । तरी कोण तूतें
 शरण येतें ॥ मग भोगिलेंचि असतें । स्वकर्म ॥ १५ ॥ जिवंत
 असतां दुःख देणें । मारुनि वैकुंठीं नेणें ॥ जळो ऐसें अभय
 देणें । आश्रिता अमरपदा ॥ १६ ॥ तूं सकळ-कळा-सामर्थ्य-
 पूर्ण । आहेसि म्हणोनि आलों शरण ॥ नमन करितां दुःख
 दारुण । कैसें दाविसी सर्वज्ञा ॥ १७ ॥ वारंवार हांक
 मारितों । म्हणोनि मीच तुझे डोळ्यांत खुपतों ॥ माझा नाश
 करूं पाहतो । एवढा समर्थ समदर्शी ॥ १८ ॥ जरी मातें
 असंत छळिसी । तरी तूंचि माझी गती अससी ॥ माझी
 विश्रांति हृषीकेशी । तुझेचि पार्यीं ॥ १९ ॥ मातें कोठेंचि ठाव
 नाहीं । म्हणोनि पडतों तुझे पार्यीं ॥ घांव घालीं माझे आई ।
 दत्तात्रेया सर्वज्ञा ॥ ८२० ॥ चघळणें वाचाळणें । वात्रटणें

मूर्खपणें ॥ बोलिलों जें अधीक उणें । क्षमा करीं सहुरो
 ॥ २१ ॥ मी जडमूढ अज्ञान । पामर खोटा गुणविहीन ॥ कैसा
 तरी नारायण । तुझाचि असैं ॥ २२ ॥ लुब्ध कुशळ चावट ।
 क्षुद्र कामी उद्धट ॥ तुजचि दावितों पाटपोट । दीनपणें
 दयाळो ॥ २३ ॥ कोणापुढें बोलावें । हितगुज कोणा सांगावें ॥
 तुझा आहे जिवें भावें । म्हणोनि बोलें तुजपार्शी ॥ २४ ॥
 तूं दयावंत गुणराशी । सर्व माझें पोटीं घालिशी ॥ माझा अंगि-
 कार करिशी । अभय देसी आतांचि तूं ॥ २५ ॥ नमस्कार
 करितों याची लान । धरोनि आतां रक्षीं मज ॥ अंजुळी पस-
 रिली सहुरो तुज । भिक्षा घालीं उदारा ॥ २६ ॥ काय करूं
 कोठें जाऊं । कैसा राहूं कोठें पाहूं ॥ कैसें आतां हृदय दावूं ।
 वारंवार उकलोनी ॥ २७ ॥ जपतपादि साधन । पाठपूजा
 अनुष्ठान ॥ कांहीं न करवे नारायण । सर्व जाणसी अंतर
 तूं ॥ २८ ॥ मज आणीक कांहीं करवेना । कोणती करावी
 योजना ॥ नमस्कार करितों दयाघना । दत्तात्रेया धांव तूं
 ॥ २९ ॥ उगीच बैसलों आहे । भरंवसा धरोनि वाट पाहें ॥
 धांव आतां लवलाहें । शरणागत वत्सल तूं ॥ ८३० ॥ माझा
 आतां हाचि उपाय । भावें वंदितों तुझे पाय ॥ धांव सहुरु
 दत्तात्रेय । प्रणत-क्लेश-विनाशका ॥ ३१ ॥ अभय द्यावयाची
 वेळा । हीच आहे परम दयाळा ॥ सहुरू येवूं दे कळवळा ।
 पूर्णब्रह्म सनातना ॥ ३२ ॥ आपुले घरचें श्वान । त्याचा
 शोध घेती जन ॥ त्यातें दुःख होतां जाण । उपचार करिती
 ॥ ३३ ॥ तुझिये घरींचा मी श्वान । माझा समाचार घे
 नारायण ॥ सहुरू घालितों लोटांगण । तुझे चरणीं ॥ ३४ ॥
 तूं निरुपाधी निःसंग खरा । तूतें नाहीं कर्तव्य पसारा ॥

पूर्ण काम आनंद निर्भरा । काज नाही कौणासी ॥ ३५ ॥
 यद्यपि ऐसें आहे । मी तथापि तुझी वाट पाहें ॥ तुझे बोलि-
 ल्याचा आहे । विश्वास मज ॥ ३६ ॥ जो मार्ते येईल शरण ।
 त्याते देतो अभयदान ॥ बोलिलासी सत्य वचन । नाना ग्रंथी
 पुराणी ॥ ३७ ॥ तुझिये वचनाचा विश्वास । धरोनि धरिली
 तुझी कास ॥ आतां मजविषयीं उदास । होऊं नको दयाळा
 ॥ ३८ ॥ आतां कितीक वेळ लाविसी । कधीं येवोनि
 अभय देसी ॥ वाट पाहें मी उपवासी । जेवूं घालीं गुरु माये
 ॥ ३९ ॥ न करीं आतां टाळाटाळी । माझी अति अवस्था
 झाली ॥ आतां माझी आशा पुरविली । पाहिजे देवा ॥८४०॥
 आतांचि येई देवा आज । येवूनि अभय देई मज ॥ माझें
 आपुलें अंतरीचें गुज । ऐकावें सांगावें ॥ ४१ ॥ स्वामी
 गौरवाचा सोहळा । पाहीन आपुले डोळां ॥ ऐसें आतां
 त्रैलोक्यपाळा । करीं वेगें समर्था ॥ ४२ ॥ आते सुलभा कोमळ
 हृदया । निःशंका निर्गुणा निर्भया ॥ अनादि पुरुषा दत्ता-
 त्रेया । पाव आतां सर्वज्ञा ॥ ४३ ॥ धांव शरणागत प्रियकरा ।
 धांव करुणेच्या सागरा ॥ धांव भक्तांच्या परमाधारा । दत्ता-
 त्रेया सहुरो ॥ ४४ ॥ धांव संकष्ट-नाशका । धांव प्रपन्न-
 रक्षका ॥ धांव ब्रम्हांड नायका । दत्तात्रेया सहुरो ॥ ४५ ॥
 तुझ्या भक्ताचा मनोरथ । तोच तुझा निज स्वार्थ ॥ नाना
 कौतुकें भक्तार्थ । करिसी तूं ॥ ४६ ॥ जरी मी खोटा भक्त ।
 तथापि तुझाचि म्हणवितों व्यक्त ॥ हीच लज्जा धरोनि
 पक्षपात । करीं माझा सहुरो ॥ ४७ ॥ तूं खोळ्याही दासाचा
 मान । खरा राखिसी नारायण ॥ तुझा स्वभाव शील गुण ।
 कोण वर्णी अनंता ॥ ४८ ॥ मीं खोटा तरी दयाळो । तुझा

होऊनि वागलों ॥ तुझेचि नांवें विकलों । एवढी लज्जा रक्षावी
॥ ४९ ॥ अपराध फार केले । वंदितों तुझीं पाउलें ॥ सर्व
माझे क्षमा केलें । पाहिजे क्षमावंता ॥ ८५० ॥ कैसा तरी
तुझा आहे । तुझींचि पाउलें वंदिताहें ॥ आतां कृपादृष्टी पाहें ।
मजकडे दयाळा ॥ ५१ ॥ तुझिये संतुष्टते कारणें । कोणतीं
करूं मी अनुष्ठानें ॥ कोणतीं कोणतीं साधनें । करूं देवा
॥ ५२ ॥ जपतपादि नाना । साधन मातें करवेना ॥ आलस्यें
अथवा प्रमादें म्हणा । अथवा इच्छा तूमची ॥ ५३ ॥ मज
स्नानसंध्याही करवेना । एवढा आळस संचरला जाणा ॥
शरण आलों तुझे चरणा । म्हणोनि ऐसें झालें हें ॥ ५४ ॥
समर्थाची कांस धरिली । म्हणोनि स्नानसंध्या बुडाली ॥
नाना साधनें राहिलीं । तुझे पार्यीं गोविंदा ॥ ५५ ॥ करितां
नाना साधन । तुझे मोडतें अनुष्ठान ॥ कंटाळा आला
नारायण । मजला नाना साधनांचा ॥ ५६ ॥ नाना साधनीं
मजला आतां । नको घालूं दयावंता ॥ तुझे चरणीं लक्ष्मी-
कांता । नमस्कार करितों मी ॥ ५७ ॥ तूतें नमस्कार करावा ।
तुझा महिमा वर्णावा, आइकावा ॥ तुझा मुखचंद्र अवलोकावा ।
निरंतर ॥ ५८ ॥ तुझे सन्मुख उभें राहवें । हितगुज तूतें
सांगावें ॥ तुझ्या परिचर्येंत असावें । सर्वकाळ ॥ ५९ ॥ तुझेच
करावें नामस्मरण । तुझेच असावें अनुसंधान ॥ हेंचि मातें
साधन । आवडे अंतरापासोनी ॥ ८६० ॥ आवडे तें यथाशक्ति ।
करितों येतों काकुळती ॥ आतां या परतें रमापती । कोणतें
साधन करूं मी ॥ ६१ ॥ तुज आवडे जें हृषीकेशी । तेंचि
मज करवीं घडविसी ॥ आतां किती तरी छळिसी । विलंब
लावोनी ॥ ६२ ॥ ज्याणें तिन्हार्हित असावें । त्याणें अन्य

साधन करावें ॥ फळ मागूनि वेगळें व्हावें । दायापारीं
 ॥ ६३ ॥ तैसा पारखा मी नाहीं । मी तों तुझे घरचा गुलाम
 पाहीं ॥ माझी गती तुझेचि पार्यीं । असे सत्य ॥ ६४ ॥ माझे
 सर्व तें तुझेचि साचें । तुझे तें माझ्या बापाचें ॥ तूंचि जाणसी
 अंतरीचें । सर्व कांहीं ॥ ६५ ॥ तूंचि माझा मायबाप अससी ।
 माझा प्राण सखा तूं चिद्विलासी ॥ परब्रह्म अविनाशी । तूंचि
 माझा स्वामी गुरू ॥ ६६ ॥ म्हणोनि जपतपादि अनुष्ठान ।
 आचार नाना विधी विधान ॥ स्नानसंध्या सर्व साधन । तूंचि
 माझे ॥ ६७ ॥ तूं मायबापाहूनि मायावंत । तुझे ठार्यीं गुण
 अनंत ॥ धांव आतां निवांत । बैसूं नको दयाळा ॥ ६८ ॥
 सर्व कांहीं जाणसी । किती आतां अंत पाहसी ॥ धांव
 दयाळा गुणराशी । दत्तात्रेया गुरुवर्या ॥ ६९ ॥ प्रसंग हाच
 आहे । धांव आतां पाहसी काय ॥ दत्तात्रेया सहुरु माये ।
 नमस्कार करितों मी ॥ ८७० ॥ कोठें जाऊं काय करूं ।
 कोठें राहूं कोठें फिरूं ॥ कैसा वाचूं कैसा मरूं । दीन दयाळा
 सहुरो ॥ ७१ ॥ मज दुःखापासोनि तारीं । धांव आतां
 झडकरी ॥ सहुरु माये अंगिकारीं । नमन करितों तुजलागीं
 ॥ ८७२ ॥ इति श्रीमत्परमतपःपरायण श्रीमन्नारायण
 विरचिते करुणासागरे द्वितीयभागः समाप्तः

श्रीसद्गुरुचे धांवे.

॥ श्रीगणेशायनमः ॥ कोण्या कार्ळी येशील दीनबंधु ।
दत्तदेवा सद्गुरु दयासिंधु ॥ धृ० ॥ कधींचा मी व्याकुळ
वाट पाहें । त्रैलोकींचें सुख शून्य वाटताहे ॥ वियोगें हा जिव-
प्राण जाऊं पाहे । कृपासिंधो सन्मुख उभा राहें ॥ कोण्याका०
॥ १ ॥ काम नाना विक्षेप गांजिताहे । चित्त चंचल पळ एक
तें न राहे ॥ दीन वाणी बोलुनि तुज बाहें । जनीं माझें तुज-
विण कोण आहे ॥ कोण्याका० ॥ २ ॥ धांव आतां गुरु फार
वेळ झाला । निकट माझा गुरु अंतकाळ आला ॥ तुझा कोणें
कारुण्यभाव नेला । जरी न येसी तरि जन्म व्यर्थ गेला ॥
कोण्याका० ॥ ३ ॥ वर्नीं ग्रामीं अपार यत्न केले । दैवयोगें
ते फोल सर्व झाले ॥ जिवापरतें मी दुःख सोशियेलें । हरे
नारायण कष्ट फार केले ॥ कोण्या कार्ळी येशील दीनबंधु ॥
दत्तदेवा० ॥ ४ ॥

धांवा २ रा ॥ येईं वा गुरुराया । मज घे पदरीं ॥ लोटेना
भवसिंधू ॥ बळिया लहरी ॥ धृ० ॥ मायेचा पुर लोटे । मज
वाहवितो ॥ काळाचें भय वाटे । तुज आळवितो ॥ तुज साठीं
उर दाटे । जिव कालवतो ॥ युगसम हे बहु कष्टी । दिन घाल-
वितो ॥ येईं० ॥ १ ॥ कोठें न गमे देवा । हरि काय करूं ॥ कोणातें
दुःख सांगूं । गुरू कल्पतरू ॥ आतां तुजविण रामा । किती
धीर धरूं ॥ भेटाया गुणराशी । तप कोण करूं ॥ येईं वा०
॥ २ ॥ योगी जन-मन-रमणा । जननीजनिता ॥ देवा बहु
दिन झाले । मज चाळवितां ॥ कैसें मम दुःख न जळे । शिरिं
तूं असतां ॥ स्वामि तूं गुरू माझा । भव उद्धरिता ॥ येईं वा०

॥३॥ प्राण विसावा माझा । हरि तूं अससी ॥ सागर तूं करुणेचाहीं
मज कां छळिसी ॥ सुरनर मुनि सकळांच्या । हृदयीं वससी ॥
सेवक मी हरि तुझा । दुरि कां धरिसी ॥ येई वा० ॥ ४ ॥
कोण दुजा प्रणिताचा । प्रतिपाळ करी ॥ तव विरहित मज
नाहीं । गति वा दुसरी ॥ बुडतो या भवडोहीं । करि कोण
धरी ॥ देवा बहु श्रम झाले । मम दुःख हरीं ॥ येई वा गुरु०
॥ ५ ॥ यत्नांची हद्द झाली । मति हे भ्रमली ॥ दीन दयाळा
देवा । धृति डळमळली ॥ कांहीं तव पद सेवा । मज ना घडली ॥
निरपेक्षा माझी । भूल कां पडली ॥ येई० ॥ ६ ॥ तोंवरि
हें नयनीं । जळ पाझरतें ॥ आयुष्य लव पळ माझे । हरि हें सरतें ॥
साधन काय करूं मी । नमना परतें ॥ जिवलग तूं कधिं येशी ।
मन घावरतें ॥ येई० ॥ ७ ॥ कैसा तरी गुरुवर्या । तव दास
असें ॥ रम्य सगुणरूप तूझे । नयनीं विलसे ॥ नारायण तुज-
वीण । विपत्ति पावतसे ॥ स्वामि निरंजन तूझ्या । पर्दि लाग-
तसे ॥ येई वा गुरुराया । मज घे पदरीं । लोटेना भ० ॥ ८ ॥
घांवा ३ रा. सहुरू दीनबंधु । पाहें बहु श्रमी झालों ॥
संकटीं पाव आतां । जीवें भावें शरण आलों ॥ धृ० ॥ वानि
श्रामिं वसित केली । उपाधितें विस्तारीली ॥ धारणा वाहवली ।
क्लेशें काया क्षीण झाली ॥ साधन खुंटलें वा । भक्ति कामें
बुडवीली ॥ योग तोहि नष्ट झाला । वृत्ति विक्षेपें गांजिली ॥
सहुरू० ॥ १ ॥ पूर्वीं भक्त संत साधू । सांहीं साधन साधीलें ॥
तें तप अंगीं नाहीं । कैसिं पाहूं मी पाउलें ॥ मन हें आवरेना ।
यत्न तेहि वायां गेले ॥ हिंढतां दुःख भोगीं । पूर्व पाप ओढ-
वले ॥ सहुरू० ॥ २ ॥ कोठें काय करूं आतां । सांगे सहुरू
माऊली ॥ कोणताहि योग नाहीं । कोण ऐसेया सांभाळी ॥

ललाटब्रह्मरेषा । कैशी रेखिलिते भाळीं ॥ काय देवें उपेक्षिलें ।
 नेणो कैसी वेळ आली ॥ सहुरु० ॥ ३ ॥ सर्वज्ञता कोठें गेली ।
 न कळे करुणा कोणें नेली ॥ ज्ञानचक्षु लाविले कां । कैसि
 समाधी साधीली ॥ योगनिद्रा लागली कां । कर्म पाठि पुर-
 वीली ॥ सुखदुःख कोणा सांगूं । कोणी रक्षीना या कार्ळीं
 ॥ सहुरु० ॥ ४ ॥ तूंचि माझा मायबाप । स्वामि निष्ठुर कां
 झालां ॥ रानोवनीं मोकळीलें । देवें काय नेम केला ॥ नेणों
 कैसा पूर्व ठेवा । पातकांचा आड आला ॥ वाटे चरण लाभ
 कैचा ॥ शुद्ध संचिता वेगळा ॥ सहुरु० ॥ ५ ॥ कंठशोष फार
 झाला । आतां वेगीं सांवरारें ॥ प्राणांत वेळ आली । कैसें
 काकुळती यावें ॥ देवा पुढें कोठवरी । दुःख भोगिलें भोगारें ॥
 तें दुःख सोसवेना । देवें अंतर जाणावे ॥ सहुरु० ॥ ६ ॥ वा
 धैर्य नाहिं पोटीं । आतां कोण हो रक्षीता ॥ न चले कांहीं
 बुद्धि । बळें उद्भवली चिंता ॥ पंचप्राण कालवती । सांगवेना
 सांगूं जातां ॥ अजुनि कां पाठमोरा । सहुरुराया सुखदाता
 ॥ सहुरु० ॥ विवेक हा मावळला । काम लोभाची दाटणी ॥
 दृश्य बाधा ओसरेना । पंचभूतांचि झडपणी ॥ उपाय करिं
 कांहीं । महामंत्र फुंकिं कार्णी ॥ दत्तदेवा नारायणा । गुप्त
 ठेवीं निरंजनीं ॥ सहुरु० दीनबंधू । पाहें बहु० ॥ ८ ॥

पद १.

दे हरि मोक्ष सुखाची आस ॥ धृ० ॥ लक्षचौऱ्यांशीं भ्र-
 मतां भ्रमतां ॥ पावळों बहुत प्रयास ॥ १ ॥ तापत्रयें मी पो-
 लत असतां ॥ नाहीं मज उमजत त्रास ॥ २ ॥ लेवुनी माझे
 नेत्रीं अंजन ॥ लावीं मज भक्तिपथास ॥ ३ ॥ गुरु-चरणामृत से-
 वुनी शंकर ॥ तव पर्दीं करितो वास ॥ ४ ॥

पद २.

हरि तुझी भक्ति मला देई ॥ प्रभो तुझी प्रीति मला देई
 ॥ धृ० ॥ या भवसागरीं भक्ति तुझी प्रभो ॥ तारक नौका
 खरी ॥ १ ॥ त्रिदोष रहिता अति पवित्रा ॥ आवडी तुझी
 देई ॥२॥ भक्ति अशी तुझी माताच केवळ ॥ ज्ञान विरागाची
 ॥ ३ ॥ शंकर म्हणे विभो ठाव अखंडित ॥ दे मज तव
 चरणीं ॥ ४ ॥

पद ३.

नको नको मज देह-संग देऊं माधवा ॥ देह-योगें दुःख-
 भोग होति मानवा ॥ धृ० ॥ देह संगें मीच देह वाटतें मला ॥
 त्यामुळेच विषय-प्रीति जडली मानसा ॥ १ ॥ विषयसंगें
 बुद्धि माझी विसरली तुला ॥ हेंचि अनर्थासि मूळ झालें कीं
 मला ॥ २ ॥ अखंडित-प्रेम तुझा दे दयाघना ॥ हाचि एक
 खरा उपाय भवदुःख-भंजना ॥ ३ ॥ शंकर तुझी प्रेमभावे
 भाकि करुणा ॥ भक्ति तुझी अति-पवित्र देई नारायणा ॥ ४ ॥

पद ४.

धांव दयाघन धांव कृपाघन । धांव समर्था विश्वपते ॥
 चरणिं तुझ्या मी शरण मुकुंदा । तारिं तारिं वा जगत्पते
 ॥ धृ० ॥ तापत्रयें मीं बहुत पोळलों । पिडिलों जगदीशा ॥
 देउनियां तुझी प्रीति अखंडित । नेई मज तव ठाया ॥ १ ॥
 या नर-देहीं येउनि देवा । सार्थक कांहीं मज नाही घडलें ॥
 विषय-विलासीं व्यर्थचि रंगुनी । अमोत्य आयुष्य घालविलें
 ॥२॥ अधम दुष्ट खल नष्ट मी पामर । अज्ञ मी मूढमती ॥ जाणुनी
 हे मम दोष समर्था । आलों तुज शरणागती ॥ ३ ॥ जें माझे
 कल्याण वाटतें । करिं तें विश्वेशा ॥ ज्ञान तुझे अति दिव्य देउनि

तोड़ीं भव-पाशा ॥ ४ ॥ प्रार्थुनी शंकर तुझी भाकितो करुणा
सर्वेशा ॥ दिव्य तुझी मज भक्ति देउनि ठेवी निज ठाया ॥ ५ ॥

पद ५.

धांव पाव श्रीधरा मुकुंदा । कृपा सागरा जगत्पते ॥ धृ० ॥
शास्त्रपुराणें गाती तुजला । श्रीधर या अभिनामें रे ॥ प्रकृति
रूपानें चराचर हें स्रजुनी । अलिप्त तूं राहसी रे ॥ १ ॥ मुक्ति
दाता म्हणुनी तुजला । मुकुंद नाम हें दिधलें रे । अनुभव माझा
देउनि मजला । सोडवी भव-भ्रम पाशा रे ॥ २ ॥ दिनानाथ
जगदीश्वर तूं हरि । हरण करीं मम तापा रे ॥ कृपासागरा
प्रार्थितसे तुज । शंकर अनन्य-भावे रे ॥ ३ ॥

पद ६.

हरि तुझी ही गुणमयी माया । दुस्तर अति घोर ॥ शरणागत
मी दीन वत्सला । करीं मज भव पार ॥ धृ० ॥ काम-मदादिक
षड्रिपु हे मज । पदोपदीं छळिती ॥ जन्म-मरण सुख-दुःख
हीं द्वंद्वे । अति दारुण पिडिती ॥ १ ॥ संतती संपत्ती मृग
जळवत हीं । वाटती मम जीवा ॥ म्हणूनि प्रपंचीं मन हें
माझे । कंटाळलें देवा ॥ २ ॥ ताप-त्रये मीं बहुत पोळलों ।
निवचीं भव-तापा ॥ कृपा कटाक्षें जाळूनी देवा । मम सर्वही
पापा ॥ ३ ॥ पुरे पुरे वा अति दुःखद ह्या । पुरे येर झारा ॥
मागणें आतां हेंचि मुकुंदा । दे चरणीं थारा ॥ ४ ॥ धांव
धांव रे धांव दयाळा । नको लावूं उशिर ॥ देउनी भेटी तोडि
भ्रमाची । बेडी सत्वर ॥ ५ ॥ सद्गारें तुज दत्त प्रार्थितो ।
जोडुनी दोन्ही करा ॥ शंकर चरणीं लावि मनातें । निरसुनी
भ्रम सारा ॥ ६ ॥

पद.

सांग सख्या तूं काय करूं मीं । वश होशिल तूं केंवी मला ॥ धृ० ॥
साधनाविण आशा मोठी । कशी करिशिल दया सदया ॥ १ ॥
भक्त म्हणाया प्रेमहीन मीं । कसा नेशिल निज सदना ॥ २ ॥
अशा विचारें विमूढ झालों । घे पदरीं मज पार्वती-रमणा ॥ ३ ॥

पद.

धांव दयाळा सहुरुनाथा । कां लपसी तूं परम-समर्था ॥ धृ० ॥
पातक संचय फार असे परि । भस्मची करिशी तूं बलवंता ॥ १ ॥
विरुद्धें ऐकुनी आलों शरण मी । नको लावुं तूं उशिर अतां ॥ २ ॥
सम सदय तूं कल्पतरु कीं । पूर्ण करिशी मम मनोरथा ॥ ३ ॥

पद.

कधि हरी देशील भेटी मला । कधि पाहिन तुज या डोळां ॥ धृ० ॥
षड्रिपु हे मज गांजिती बहू बहू । कांहीं सुचेना जीवा ॥ १ ॥
मधुर तितुकें अति प्रिय वाटे । नावडे कटु मानसा ॥ २ ॥
असुनी समर्थही कल्पतरु कीं । अजुनी कां न करिसी दया ॥ ३ ॥
निज कृपालेशें व्यासप्रसादें । दिससी अर्जुन संजया ॥ ४ ॥
कर्तुं अकर्तुं अन्यथा कर्तुं । शक्ती असे वा तुला ॥ ५ ॥
ऐश्वर्यादि षड्गुण हें जग । तूंचि असा निर्धार ॥ ६ ॥
सगुण निर्गुण जीव शीवही । तूंचि परा अपरा ॥ ७ ॥
बुद्धि-प्रेरक कल्याणकारक । अससी तूं शंकरा ॥ ८ ॥

पद.

गुरु राया रे करी दया राम ॥ धृ० ॥
अनाथ दीनानाथ सदहृदया विठला ॥ १ ॥
जपतपध्यानधारण साधन, न करिं काय उपाया विठला ॥ २ ॥
काम क्रोध हे मत्सर पीडिती, न चले काय उपाया विठला ॥ ३ ॥
विश्वंभर हे त्रैमुर्खात्मक, आदि नारायण राया विठला ॥ ४ ॥